SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 118, ЧИСЛО 8, П'ЯТНИЦЯ, 25 ЛЮТОГО 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 8, FRIDAY, FEBRUARY 25, 2011 | $1.00

Українці Австралії заявили протест перед Посольствами Росії та України

Марічка Галабурда

Українці Австралії під час акції протесту перед Посольством України в Канбері.
Фото: Марічка Галабурда

КАНБЕРА, Австралія. – З ініціятиви Союзу Українських Організацій Австралії (СОУА) українці, приєднуючись до тривожних відгуків української діяспори в світі на сучасні події в Україні, провели 19 лютого успішну демонстрацію в столиці Канбері під гаслом „Ні! Не будемо мовчати, але вимагати".

Протестували всі громади Австралії проти порушення людських та національних прав українців в Україні та у Росії, проти антиукраїнської діяльности Президента України Віктора Януковича й уряду України.

Акція протесту складалася з трьох частин. Підготування почалося заздалегідь. Дістали дозвіл на демонстрацію від поліції, забезпечення.

На місцях поселення працювали комітети, які готували транспаранти і плякати. Їх виготовили пластуни і члени Спілки Української Молоді.

Біля пам'ятника жертвам Голодомору, який стоїть на подвір'ї Храму св. Миколая Української Автокефальної Православної Церкви збиралися люди. Одними з перших прийшли Фіоніла і Федір Габельки з Мельбурну, Оксана Тарнавська – дириґентка Молодіжного катедрального хору в Мельбурні, проф. Володимир Головко з дружиною, співачка Людмила Березняк, Іван Дністрянський – голова Громади в Аделайді, о. Ігор Бакай – редактор газети „Церква і життя". Орися Стефин – голова Шкільної ради з Нобел-Парку. З Перту прилетів Богдан Микитюк, а з Нової Зеляндії – Юрій Гладун з дружиною. З Брізбену прибули о. архипресвітер Микола Сердюк, з Джілонґу – Павло Камінський і Марко Ткачук з синами, Петро Дума – голова Крайової управи СУМ, Богдан Рудницький – ведучий україномовних радіопрограм СБС, Марко Шумський – редактор газети „Вільна думка" і ще багато інших.

Небо хмарилося. Зформували колону прапороносців. Молодші несли кілька прапорів Австралії, було багато синьо-жовтих прапорів, був прапор „Свободи" Олега Тягнибока, Пласту, Козацтва, інших організацій.

Підійшли прапороносці близько до пам' ятника. Учасники походу стали навкруги пам'ятника, щоб пом'янути тих, хто став жертвою Голодомору 1932-1933 років. Була відслужена соборна Панахида, властиво – Літія, яку очолив Владика Петро Стасюк з Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) та о. Микола Сердюк – голова Консисторії УАПЦ. З настоятелями молилися священики о. Михайло Соломко, о. Михайло Смолинець, о. Володимир Люлька (УАПЦ), о.Андрій Мельничук, о. І. (УГКЦ).

Після Панахиди поклали вінки до пам'ятника Стефан Романів, Петро Лютак, Джералдо Судохоляк, О. Стефин, Михайло Моравський, М. Ткачук, Валя Домазар і Тамара Базалицька, Галя Ліщинська, Крайова Старшина Пласту, Ірина Каруана, Анастасія Романів, сестри Ніна і Надя Джиджори, Оля Менцінська – від її мами, яка пережила Голодомор, Б. Микитюк, Катерина Кобрин, Катерина Соломко.

Голова СУОА Стефан Романів закликав не забувати трагедію Голодомору, щоб ніколи не згасла свічка пам'яті та правди. Він підкреслив, що українська громада категорично відкидає твердження Президента України В. Януковича, який заявив, що Голодомор не був геноцидом.

В пам'ять жертв Голодомору австралійські політики разом з

(Закінчення на стор. 3)

У Києві закликають міністра А. Могильова піти геть

КИЇВ. – У київському метро з'явилися плякати з закликом „Могильов повинен піти!" Про це повідомили в пресслужбі мережі громадянської дії „Опір", яка проводить мобілізаційну кампанію громадянського опору „міліцейському свавіллю" і просить громадян факти про порушення законности правоохоронними органами надсилати на електронну пошту: opir.ua@gmail.com, а підписи під петицією за звільнення А. Могильова організація закликає надсилати на сайт: opir-ua.org/signature.php.

Член „Народної самооборони" Генадій Москаль виступив за відставку А. Могильова у зв'язку з придбанням його відомством коштовних автомобілів. *(„Опір")*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Янукович формує „Нову еліту нації"

КИЇВ. – 22 лютого Президент України Віктор Янукович заявив, що цього року буде зформований президентський кадровий резерв „Нова еліта нації". Як повідомили в прес-службі Президента, у виступі на засіданні Комітету з економічних реформ В. Янукович зазначив, що „в процесі підготовки і проведення реформ ми гостро відчули кадрову проблему – невистачає освічених, творчих, нестандартно мислячих людей, тому в цьому році ми зформуємо, як і плянували, президентський кадровий резерв „Нова еліта нації", який створить механізм відбору та залучення найбільш обдарованих громадян до впровадження реформ". *(„Кореспондент")*

Закінчено слідство у справі Ю. Тимошенко

КИЇВ. – Провідник партії „Батьківщина" Юлія Тимошенко заявила 22 лютого, що слідчі Генеральної прокуратури об'єднали в одну обидві кримінальні справи, порушені проти неї, й завершили досудове слідство. „Все, що у них було щодо сплати пенсій, об'єднали разом з спеціялізованими автами для сільської медицини в одну справу", – сказала вона. Прес-служба Генеральної прокуратури підтвердила завершення слідства. Згідно з чинним законодавством, Ю. Тимошенко разом з адвокатом повинна ознайомитися з усіма матеріялами кримінальної справи і після цього справу буде передано до суду. *(Бі-Бі-Сі)*

Комуністи проти Йосифа Сліпого

ХАРКІВ. – 22 лютого на будівлі державної автоінспекції відкрили меморіяльну дошку Патріярхові Української Греко-Католицької Церкви Йосифові Сліпому. Ініціятором відкриття дошки став Львівський міський голова Андрій Садовий. Церемонію відкриття та освячення дошки пікетували близько 50 активістів Комуністичної партії України (КПУ). Меморіяльна дошка була встановлена у Харкові 2005 року під час з'їзду Світового Конґресу Українців на приміщенні колишньої пересильної в'язниці, яке зараз належить міліції. Після першого знищення дошки у 2008 році вона була відновлена за кошти Спілки Української Молоді та Фонду Гната Хоткевича. Вдруге дошку було розбито 12 листопада 2010 року. Обласний комітет КПУ заявив, що оскаржить в суді встановлення меморіяльної дошки. Вони збирають всі необхідні документи й найближчим часом подадуть до адміністративного суду позов „за фактом прийняття топонімічною комісією незаконного рішення". *(УНІАН)*

У Борисполі демонтують пам'ятник Ленінові

БОРИСПІЛЬ, Київська область. – Активісти організації „Патріот України" 22 лютого розпочали демонтажу пам'ятника Ленінові в місті на знак солідарности з політв'язнями, більшість яких зараз перебуває у Запорізькому слідчому ізоляторі за зфабрикованими звинуваченнями у знищенні пам'ятника Сталінові. *(Інститут масової інформації)*

В. Янукович вимагає доказів від М. Азарова і Д. Табачника

КИЇВ.– Президент України Віктор Янукович 22 лютого зажадав від прем`єр-міністра України Миколи Азарова і міністра освіти та науки, молоді та спорту Дмитра Табачника вичерпної інформації щодо ситуації, яка склалася з закриттям україномовних шкіл у деяких реґіонах держави. Про це він заявив на засіданні Комітету з економічних реформ. Говорячи про цю проблему, Президент висловив думку, що в деяких випадках вона є занадто політизованою. „Робиться наголос, що школи закриваються здебільшого з українською мовою навчання. Так це чи не так – я хотів би це питання отримати відповідь від міністра освіти і прем'єр-міністра. Офіційно мені дайте відповідь. Якщо це не так, то повинні бути докази. Тому я вам задаю це питання, і даю вам декілька днів на відповідь", – сказав В. Янукович. При цьому він додав, що, безумовно, це болюче питання має бути деполітизоване і відповідати національним інтересам. *(УНІАН)*

Українець купив компанію у США

КИЇВ. – Український підприємець Олег Бахматюк, який є провідним акціонером найбільшого в Україні виробника яєць і яєчних продуктів аґрохолдинґу „Авангард", придбав близько половини активів провідної компанії США з переробки свійської птиці „Townsends". „Ця компанія – один із старих виробників м'яса в США – переробляє 320 тис. тонн м'яса птиці на рік і у 2010 році її прибуток склав 500 млн. дол.", – відзначив О. Бахматюк. Придбання американської компанії виводить підприємства О. Бахматюка на провідну позицію в Україні, відзначають експерти. За підсумками 2010 року Україна імпортувала 139 тис. тонн м'яса птиці (близько 15 відс. від загального обсягу виробництва м'яса птиці в Україні). Компанія „Townsends" заснована 1891 року. За підсумками 2010 року компанія виробила 2.8 відс. м'яса бройлерів в США. *(УНІАН)*

Смертність в Україні знизилася на 2 відс.

КИЇВ. – Позитивна тенденція до зниження кількості зареєстрованих смертей в Україні продовжилася в 2010 році, повідомило 22 лютого Міністерство юстиції. Якщо кількість зареєстрованих народжень протягом останніх трьох років залишалося в межах не більше 500 тис. на рік, то кількість зареєстрованих смертей поступово зменшується вже кілька років поспіль. У 2010 році в Україні було зареєстровано 698 тис. смертей, що на майже на 2 відс. менше, ніж у 2009 році. Для порівняння протягом 2009 року в країні було зареєстровано 706.7 тис. смертей, у 2008 році – 754.4 тис., у 2007 році – 762.8 тис., у 2006 році – 758.1 тис. Протягом 2010 року зафіксовано ще один позитивний показник – зменшення кількости смертей дітей у віці до одного року. У трьох реґіонах, за підсумками 2010 року, народжуваність перевищила смертність (у Волинській і Закарпатській областях, у Києві). При цьому Закарпатська область залишається постійним багаторічним провідником в Україні за зростанням співвідношення новонароджених і померлих на користь народжених. *(„Кореспондент")*

Українці п'ють забагато

КИЇВ. – 22 лютого Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) опублікувала доповідь про споживання алькоголю, згідно з якою громадяни Молдови випивають в середньому на особу 18.2 літра алькоголю за рік, що майже втричі більше за середній показник у світі – 6.1 літра на людину. Далі перелік країн, де п'ють найбільше, продовжують Чехія (16.45 літра), Угорщина – (16.27 літра), Росія – (15.76 літра), Україна – (15.6 літра), Естонія – (15.57 літра), Андора – (15.48 літра), Румунія – (15.3 літра), Словенія – (15.19 літра), Білорусь – (15.13 літра), Великобританія – (13.37 літра). ВООЗ зазначає, що в бюджеті Молдови, Ізраїлю, Хорватії та України закладена спеціяльна стаття щодо лікування від алькоголізму. Втім, 126 країн формально проводять програми лікування від зловживанням алькоголю. Водночас у світі близько 320 тис. осіб у віці від 15 до 29 років щороку гинуть від вживання алькоголю, що становить 9 відс. усіх смертей у цій віковій категорії. *(„Укрінформ")*

„Ґазпром" пропонує Україні об'єднання

МОСКВА.– 21 лютого російський „Ґазпром" пообіцяв зниження цін на імпортний газ для України в разі, якщо „Нафтогаз України" погодиться на злиття з ним. Голова правління „Ґазпрому" Олексій Міллер сказав, російська компанія готова внести до статутного капіталу майбутнього спільного підприємства низку родовищ газу в Росії, а від України очікує внесення її газотранспортної системи. „Український уряд, незалежно від того, хто його очолює, перестане цікавити Росію, якщо здасть їй газотранспортну систему, – заявила президент Фонду реґіональних стратегічних досліджень Марина Лужикова з Москви. – Зараз на міжнародній арені, крім ЕС і Росії, цю ситуацію вирішують ще Китай, Ізраїль, Америка. І дуже велика помилка України в тому, що ставки робляться тільки на Росію чи тільки на Европу, а в Росії лише на певного провідника. Ми не знаємо, як повернеться ситуація в 2012 році. І в мене великі сумніви, що в Росії може прийти до влади та людина, на яку ставить український уряд", – сказала М. Лужикова. *(„Українська правда")*

Українців мають вивезти з Лібії

ТРІПОЛІ, Лібія. – 22 лютого Посольство України у Лібії повідомило, що не може перевірити інформацію про постраждалих українців, оскільки не працює зв'язок і немає інтернету. Виїхати теж не можна – у країні немає бензину. „До лікарні надходять сотні поранених і вбитих, морги переповнені", – розповів терапевт центральної лікарні у Бенгазі Михайло Фіртель, який приїхав до Лібії з Житомира. Міністерство закордонних справ та Міністерство оборони України намагаються вивезти українців з Лібії. Але введення комендантської години у Тріполі унеможливлює безпечний переїзд до летовища 170 громадян України, які виявили бажання повернутися в Україну, а також ускладнює отримання від лібійської влади дозволу на переліт українського літака у цей проміжок часу. 22 лютого для проведення евакуації громадян України з Лібії був підготовлений військово-транспортний літак Іл-76МД Збройних сил України. *(„Українська правда")*

Закордонний пашпорт – з Інтернету

КИЇВ. – Міністерство внутрішніх справ з метою вдосконалення обслуговування громадян 21 лютого впровадило нову послугу замовлення закордонного пашпорту за попереднім записом. На офіційному інтернет-сайті passport-ua.org можна знайти новий розділ „Запис у чергу онлайн". Щоб подати заяву на документи, бажаючі повинні зареєструватися на сайті і після виконання деяких процедур, увійти на сайт під своїм лоґіном і паролем. Нововведення дозволяє економити час завдяки тому, що громадяни можуть самостійно вносити свої дані для оформлення закордонного пашпорта, самостійно обирати зручний для себе день і час для зустрічі з інспектором. *(Інститут масової інформації)*

Темношкірі діти українки О. Нені

СУМИ. –Ольга Неня вже 20 років приймає у свою сім'ю дітей, які залишилися без батьківської опіки. Загалом для 29 дітей вона стала мамою, сьогодні у сімейному дитбудинку – 19 вихованців. Такі будинки сімейного типу в Україні – не рідкість. Однак, унікальність історії О. Нені у тому, що всі її діти – темношкірі. Як каже їхня нова мама, вони – плоди „студентського кохання" африканських і арабських студентів. Вона не засуджує матерів, що залишили своїх темношкірих дітей, оскільки у суспільстві і досі є внутрішній, можливо, навіть підсвідомий осуд жінки, яка має темношкірого малюка. *(Бі-Бі-Сі)*

Українці їдуть до США

КИЇВ. – За підсумками попередньої міґраційної льотерії США (DV-2011), 6,000 українців отримали можливість виїхати на проживання до Сполучених Штатів. На останні розіґри, результати яких ще не відомі, подали аплікації 1.7 відс. населення України. Експерти запевняють, що бажаючих залишити Україну значно більше. Українці найактивніше у світі (після Банґладеш) реєструються на участь в міґраційної льотерії. Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою Національного університету „Львівська Політехніка" проводив наприкінці 2010 року соціологічне дослідження, яке засвідчило, що з числа громадян України у віковій групі 21-30 років хочуть поїхати за кордон з метою працевлаштування 46.94 відс. опитаних, навчання – 58.82 відс. та на постійне проживання – 48.98 відс. *(УНІАН)*

Іван Дем'янюк погрожує оголосити голодування

МЮНХЕН. – 22 лютого Іван Дем'янюк, якого в Німеччині звинувачують в причетности до вбивств єврейських в'язнів нацистського концтабору Собібор, пригрозив голодуванням, якщо суд протягом двох тижнів не затребує з архіву КҐБ документи, які, за його словами, доводять його невинуватість. І. Дем'янюк з'явився в залі суду, тримаючи в руках табличку з числами його справи в архіві КҐБ. У заяві І. Дем'янюка, яку зачитав його адвокат, він звинуватив Німеччину в організації політичного показового процесу.

22 лютого мало початися зачитування звинувального висновку. Суд плянує оголосити вирок у березні. (Радіо „Свобода")

Декларація Івана Дем'янюка

Коли я був дитиною, Сталін засудив мене на смерть штучним Голодомором. Німці взяли мене як українця в рядах радянської армії в полон, і теж хотіли вбити мене голодом і рабством. США та Ізраїль обманливо звинувачували мене як „Івана Грозного".

В результаті я просидів вісім з половиною років в тюрмі і п'ять років в камері смерти, хоч і невинний. Кожного з тих 1,800 днів в камері смерти я боявся, що загину через відчайдушну обману і політичні мотиви зкорумпованих прокурорів та суддів, котрі не шукали справедливости.

Тепер, коли добігає кінець мого життя, Німеччина, як в минулому з нещадною жорстокістю убила мільйони невинних людей, намагається знищити мою гідність, мою душу, мого духа і моє життя. Робить вона це шляхом показового політичного судового процесу, де осуджує мене, українського селянина, за злочини, скоєні Німеччиною під час Другої світової війни.

Замість того, щоб судити справді винних німців і фолксдойчів, вибрали мене, чужинця, котрий перебував в брутальному військовому полоні.

Німецька зброя тортур в цьому судовому процесі включає приховування виправдувальних доказів, фальсифікацію історії, впровадження так званих „юридичних принципів", котрі дотепер не існували в німецькому праві, змови з обманливими прокурорами в Ізраїлі та США, та нерозсудливу байдужість до кожного арґумента та виправдального доказу, котрі були представлені моїми оборонцями і повинні вже були завершитись моїм звільненням.

Боячись правди, німецький суд і прокурори і далі відвертаються від справедливости, бо відмовляються жадати від Росії та України досьє ч. 1627 – 1,400-сторінковий протокол слідства НКВД/МВД щодо мене, зажадати від Росії та України досьє ч. 15457 – протокол слідства щодо Ігната Данильченка і особливо протокол його допиту про мене, проведеного на бажання американських властей в 1983-1984 роках, зажадати професійної експертизи підпису на документі 1391 з Травників, котрий фальшиво приписують мені, прийняти як історичний факт, що нацисти голодом катували військополонених українців – таких, як я, і 3.5 млн. з них загинули, прийняти як історичний факт, що мене вже раніше засаржували і виправдали та звільнили за ці самі злочини, котрі приписують мені тут.

Я пережив жорстокість Сталіна та нацистської Німеччини, несправедливий смертний вирок Ізраїлю та США. Я пережив неймовірні сталінські страхіття і смерть від Голодомору, в нацистських таборах – смерть з голоду і людоїдства, а в ізраїльській тюрмі – смерть на шибениці.

Теперішний суд – це тільки остаточне виконання цих несправедливих та страшних смертних вироків. Не залишилось мені іншого способу показати світові, якою пародією виявився цей суд. Тому повідомляю, що якщо цей суд не прийме історичних фактів і не вживе повноважень, щоб розшукати додаткових вирішальних доказів, котрі ще не стали перед судом, та не прийме свого обов'язку досягнути справедливости замість створювати політичний цирк, то я через два тижні оголошу голодівку.

Іван Дем'янюк

Посол України О. Моцик вітає УНСоюз з 117-річчям

Президентові УНСоюзу Стефанові Качараєві

Від імені працівників Посольства України в США та від себе особисто сердечно вітаю Вас із 117-ою річницею створення Українського Народного Союзу.

З моменту заснування у 1894 році і до сьогоднішнього дня Український Народний Союз перебуває в аванґарді активности української громади Сполучених Штатів Америки.

Ми високо цінуємо згуртовану та самовіддану працю Українського Народного Союзу на ниві збереження національної і духовної самобутности українців, підтримання української рідної мови, традицій і звичаїв. Заснована Вашою організацією оселя Союзівка стала для українців в Америці справжнім острівцем України, а для наших американських друзів – джерелом знань про багату національну, культурну і мистецьку спадщину Українського народу.

На велику пошану заслуговує діяльність Українського Народного Фонду, завдяки якому реалізуються освітні, культурні і гуманітарні проекти для потреб українців з України, США та Канади.

Дякуємо Вам за Вашу послідовну підтримку державотворчих процесів в Україні, а також за Ваш внесок у поглиблення українсько-американських взаємин.

Сподіваючись на подальшу успішну співпрацю з Вами для розбудови демократичної, процвітаючої, европейської України, бажаю Вам, шановний пане Стефане, та усім представникам Українського Народного Союзу міцного здоров'я, родинного благополуччя та нових успіхів у Вашій важливій громадській діяльності.

З повагою та найкращими побажаннями

Олександер Моцик,
Посол України у США
22 лютого, Вашінґтон

СФУЖО занепокоєна закриттям шкіл

9 лютого до „Свободи" надійшов відкритий лист Світової Федерації Українських Жіночих Організацій до Президента України Віктора Януковича, який вміщено нижче.

Шановний Президенте України Вікторе Януковичу!

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) вкрай стурбована інформацією про закриття 111-ої та 136-ої середніх шкіл Донецька з українською мовою навчання, про ліквідацію Українського гуманітарного колеґіюму Донецька, який був відкритий у 1992 році. Такі дії сьогоднішнього уряду вільної України є беззаперечним фактом грубого порушення Конституції України.

Доводимо до Вашого відома, що 27 українських жіночих організацій у 17 країнах світу від початків свого заснування розбудовували українські школи в країнах свого поселення, навчали підростаюче покоління рідної української мови, плекали національні-культурні традиції рідного народу.

Друге, третє, а то й четверте покоління молодих українських еміґрантів вільно володіють батьківською мовою. Вони стали провідними спеціялістами світового значення. Це стало можливим тільки тому, що батьки і вчителі українських шкіл в країнах свого поселення прищеплюють молоді палку любов і шану до України.

В своїх промовах, як Президент України, Ви закликаєте до єднання народу, до побудови сильної держави. А чи можливе єднання народу без рідної мови, яка є першим фактором національної ознаки народу?

Ми звертаємося до Вас з закликом припинити антидержавну освітню політику України, яка виражається у закритті українських шкіл, зміні напрямку навчання у вищих навчальних закладах, закритті Інституту Національної Пам'яті, переслідуванні освітян та науковців України.

Чекаємо позитивної відповіді та надіємося на Ваші рішучі дії у захисті української мови згідно з Конституцією України.

Марія Шкамбара,
голова СФУЖО
Торонто

Українці Австралії...

(Закінчення зі стор. 1)

головою СУОА запалили Свічку Пам'яті.

Промовляли Владика Петро, Нік Манікус – представник прем'єра столиці, Сенатор Ґаррі Ґамфрі, Стефан Дозпот – міністер багатокультурности, Брендон Сміт – заступник провідника опозиції.

Злегка дощило під час виступу бандуриста Петра Деряжного, який виконав „Думу, присвячену пам'яті жертв Голодомору". Ю. Гладун з Нової Зеляндії передав привіт від Української спільноти і виконав пісню „Україно, прокинься". Анна Довірак продеклямувала вірш на тему сучасних подій в Україні.

Потім відбулась демонстрація перед Посольством України. Люди тримали транспаранти і плякати, співали пісень з альбому Січових Стрільців і Української Повстанської Армії.

Біля будинку Посольства С. Романів закликав припинити переслідування науковців й патріотичної молоді, звільнити міністра освіти Дмитра Табачника, припинити порушення людських та національних прав, звільнити політв'язнів.

Консул України Микола Джиджора провів доволі численну делеґацію громадських діячів до Посла України в Австралії Валентина Адомайтіса. Посол прийняв від делеґації меморандум, резолюції та відкритого листа до Президента від учасників табору СУМ, який відбувся в грудні 2010 року. Демонстранти співали під проводом Ю. Гладуна. Посол пообіцяв передати документи до Адмінсітрації Президента.

До учасників промовляли Мар'ян Ткачук, О. Стефин, Христина Бейлі. Василь Сенько прочитав список ув'язнених „тризубівців", інформацію журналістки Олени Білозерської, яка детально повідомила про знущання над в'язнями в тюрмі.

Третьою частиною маніфестації був протест перед Посольством Росії. С. Романів закликав Посла Росії припинити шантажування українських структур в Росіїз боку адміністрації Дмитра Медведєва і Володимира Путіна. Петро Кобрин провів скандування „Нас багато, нас не подолати", „Геть, москалі, з України" і т. д.

Численні авта на вулицці сиґналили на потримку. Було авто з великим синьо-жовтим прапором у вікні.

Символічну домовину – символ чужини, яку хочуть відновити, символічно розтоптав Андрій Боднарук.

Коли протест закінчився, М. Ткачук подякував всім за участь. У прицерковній залі Українського католицького центру відбулася зустріч учасників демонстрації з Владикою П. Стасюком. Осередок СУМ Канбери подав перекуску.

Українська спільнота Австралії буде й надалі обстоювати українську позицію, буде виносити у австралійський політичний та суспільний світ гасло „Головне – не мовчати".

АМЕРИКА І СВІТ

Америка вшанувала пам'ять видатних президентів

ВАШІНҐТОН. – 21 лютого країна вшанувала пам'ять найвидатніших президентів США – Джорджа Вашінґтона та Абрагама Лінкольна. Це державне свято засноване у 1968 році згідно з резолюцією Конґресу про відзначення дня народження першого Президента США Дж. Вашінґтона кожного року у третій понеділок лютого. 16-ий Президент США А. Лінкольн також народився у лютому, тому американці заодно вшановують і його пам'ять. Історики свідчать, що день народження Дж. Вашінґтона, який припадає на 22 лютого, країна святкувала задовго до оголошення його державним святом. Перше офіційне святкування відбулося у 1885 році. Більшість американців у цей день не працює. Державні установи і навчальні заклади закриті. *(„Голос Америки")*

Перші контакти з пореволюційним Єгиптом

КАЇР. – 21 лютого до Єгипту прибув Прем'єр-міністер Великобританії Дейвид Камерон. Це перша візита до цієї країни закордонного державного провідника з часу усунення від влади Президента Єгипту Госні Мубарака. Ще раніше до Єгипту прилетів заступник Державного секретаря США Віліям Бернс. Обидва діячі мають зустрітися з членами тимчасового уряду Єгипту, очолюваного Військовою радою, а також з представниками громадянського суспільства країни. Минулого тижня Державний секретар Гілварі Клінтон оголосила, що США нададуть 150 млн. дол. допомоги для економічного оновлення Єгипту і передання влади демократично обраному урядові. *(„Голос Америки")*

Лібія повстала проти Муамара Кадафі

ТРІПОЛІ. – У столиці Лібії набирає сили повстання проти режиму Президента Муамара Кадафі, який править цією країною понад 40 років. Дійшло до збройних сутичок на вулицях між прихильниками М. Кадафі й опозицією. Докладні повідомлення звідти не надходять, бо в Лібії нема представництв закордонних засобів масової інформації, а лібійське телебачення ще перебуває під урядовою контролею. Тим часом базована у Парижі Міжнародна федерація прав людини повідомила, що станом на понеділок, 21 лютого, вже дев'ять лібійських міст перебувало в руках опозиції. Є також перші відомості про жертви. За перші п'ять днів сутичок нібито загинуло 223 особи. 20 лютого син М. Кадафі Саїф аль-Іслям виступив з телевізійною промовою, в якій закликав лібійців припинити повстання і запевнив, що уряд залишатиметься при владі „до останньої кулі". *(„Голос Америки")*

Лібійські дипломати залишили М. Кадафі

ПАРИЖ. – Французьке інформаційне агентство повідомило 22 лютого, що лібійські дипломати в Австралії, Китаї, Індії і Маляйзії оголосили про розрив стосунків з режимом М. Кадафі – на знак протесту проти застосованого владою Лібії насильства щодо опозиції. Також представники Лібії в ООН звинуватили М. Кадафі в геноциді і вимагають, щоб він негайно відійшов від влади. Постійний представник Лібії в Лізі Арабських Держав Абдель Монейм аль-Гоні сказав, що залишає пост і приєднується до опозиційних сил. На бік борців з режимом М. Кадафі перейшла поліція в багатьох містах, а також частина офіцерів збройних сил країни. *(„Голос Америки")*

Нафта в Европі подорожчала

НЮ-ЙОРК. – Аґентство „Блумберґ" повідомило, що у вівторок, 22 лютого, ціна на нафту підскочила до максимуму за два останні роки – через побоювання інвесторів щодо можливих перебоїв у постачанні нафти з Лібії, охопленої масовими протестами проти режиму Президента Муамара Кадафі. Згідно з прогнозами експертів у ділянці нафти, якщо напруженість на Близькому Сході і в Північній Африці збережеться надалі, то ціна на нафту може піднятися до 100-105 дол. за барель вже у найближчі тижні. *(„Кореспондент")*

Китай боїться „імпорту революції"

ПЕКІН. – 22 лютого пекінська газета „Глобал Таймс", яку контролює Комуністична партія Китаю, назвала антиурядові демонстрації у Пекіні, Шанхаї та 11 інших китайських містах „вуличними виставами", применшуючи значення досить масового невдоволення діями влади. Західні експерти відзначають, що значна кількість закликів до демонстрацій вперше з'явилася на веб-сайтах, створених дисидентами-вигнанцями. У відповідь влада заблькувала інтернетний пошук за запитами, котрі містили слова „жасмин" і „жасминова революція". Міністерство закордонних справ Китаю звернулося до США з пересторогою не сприяти послабленню контролі за інтернетом як засобові втручання у внутрішні справи Китаю. Пересторога прозвучала після того, як Державний секретар США Гіларі Клінтон закликала уряди світу припинити цензуру інтернету, щоб уникнути політичних і соціяльних заворушень, які збудили увесь Близький Схід. Пекін постійно блькує доступ до сайтів з новинами, включно з „Голосом Америки". *(„Голос Америки")*

Марокко також протестує

РАБАТ. Починаючи від неділі, 20 лютого, антиурядові протести відбуваються в Марокко. Демонстранти у місті Аль-Госейма підпалили банк, в пожежі загинуло п'ятеро осіб. У різних містах країни поранено щонайменше 128 осіб. Учасники протестів вимагають проведення політичних реформ та обмеження надмірних повноважень короля країни Мохамеда, який прийшов до влади у 1999 році. *(„Голос Америки")*

Ллється кров у Ємені

САНА. – 22 лютого озброєні ножами прихильники Президента Алі Абдали Салеха напали на студентів-опозиціонерів поблизу столичного університету. П'ятеро студентів дістали тяжкі ножові поранення. Декілька днів тому понад 1,000 студентів захопили площу перед університетом, переназвавши її на „Аль-Хурія", тобто „Свобода". На вівторок, 22 лютого, кількість учасників протестів зросла до понад 4,000 осіб. Водночас відбуваються масові антиурядові демонстрації в північному місті Саада. Президент А. Салех тим часом заявив, що добровільно не залишить кермо країни. *(„Газета по-українськи")*

Король Йорданії закликав до „справжніх і швидких" реформ

АМАН. – Виступаючи 20 лютого перед членами уряду, суддями та законодавцями, йорданський король Абдалла закликав до „справжніх і швидких" політичних реформ, аби надати народові, який невдоволений умовами життя в країні, більшу ролю в управлінні державою. Минулого тижня мирні протести опозиції переросли у насильницькі дії, десятки людей були поранені у висліді сутичок з поліцією. Йорданці вимагають невідкладних конституційних реформ і обмежень повноважень короля. Пару тижнів тому король Абдалла розпустив Кабінет міністрів – після того, як тисячі йорданців вийшли на вулиці протестувати проти зростання цін на харчі і паливо. *(„Голос Америки")*

Партія А. Меркель зазнала поразки у виборах в Гамбурзі

ГАМБУРҐ, Німеччина. – У результаті виборів, які відбулися 20 лютого у Гамбурзі, другому за величиною місті країни, Християнсько-Демократичний союз Канцлера Анґели Меркель занав поразки, здобувши тільки 21.9 відс. голосів. Перемогла у цих виборах опозиційна Соціял-Демократична партія, яку підтримали 48.3 відс. виборців. Діставши більшість у місцевому уряді, соціял-демократи замінять трьох представників християнських демократів у Бундесраті – верхній палаті федерального парляменту. *(Lenta.ru)*

Єгипет посилює кордон з Лібією

КАЇР. – Інформаційне аґентство „Ройтерс" повідомило 22 лютого, що Єгипет збільшує кількість збройних сил на кордоні з Лібією. Водночас єгиптяни відкрилу цілодобовий перехід на свою територію для поранених і втікачів з Лібії. Єгипетська армія розгорнула два прикордонні табори і польовий шпиталь для лібійців. Єгипет має кордон саме зі східною частиною Лібії, де відбуваються наймасовіші протести проти влади Президента Муамара Кадафі. Тим часом у Тріполі, столиці Лібії, влада з допомогою війська все ще втримує контролю над ситуацією. (*Lenta.ru)*

Нова Зеляндія зазнала землетрусу

ВЕЛЛІНҐТОН. – З п'ятниці, на суботу, 19 лютого, в районі Південного острова Нової Зеляндії стався потужний, з магнітудою 6.3, землетрус, який спричинив загибель щонайменше 65 осіб. Нова Зеляндія розташована в зоні підвищеної сейсмічної активности, за рік тут реєструється до 14 тис. землетрусів, але в середньому тільки 20 поштовхів перевищуть маґнітуду 5.0. До рятувальних операцій залучено армію, оскільки на цей раз землетрус викликав справжній хаос. В містах нема електрики, водопровідні труби потріскали і вода залляла вулиці. *(„Кореспондент")*

Ринок зброї не боїться кризи

СТОКГОЛЬМ, Швеція. – Міжнародний інстут дослідження світових проблем оприлюднив список 100 найбільших виробників зброї. Як випливає з наведених фактів, ґльобальна фінансово-економічна криза на стала перешкодою у дальшому розвитку компаній, котрі зуміли збільшити обсяг продажу зброї у порівнянні з 2008 роком на 14.8 млрд. дол. – до 401 млрд. дол. За вислідами 2009 року перше місце у списку зайняла американська компанія „Локгід Мартін", продавши озброєнь і військової техніки на 33.4 млрд. дол. На другому місці – британська компанія „БАЕ-Системи", на третьому – американський „Боїнґ". *(Lenta.ru)*

Ню-Йорк потерпає від нашестя блощиць

НЮ-ЙОРК. – Епідемія блощиць у восьмимільйонному місті набула такого маштабу, що на початку лютого федеральний уряд країни вже вдруге обговорював цю проблему. У 2009 році блощиці масово почалися з'являтися в дорогих ню-йоркських готелях, великих крамницях з одягом, театрах, в Центрі Лінкольна, навіть у будинку ООН. Хоч блощиці не є збудниками захворювань, їхні укуси створюють значні незручності для людей, які змушені записуватися до дерматологів зі скаргами на почервоніння та інфекції, занесені після свербіння тіла. Вигнати блощиць з будинку чи мешкання середнього розміру коштує приблизно 2,000 дол., але ґарантії, що опісля блощиць вже не буде, нема. Ці паразити можуть обходитися без їжі майже рік, незважаючи ні на високу температуру, ні на мороз. До відомих дотепер отрутохемікатів блощиці давно виробили імунітет. Есперти кажуть, що найефективніше виявляє блощиць натренований пес. Надія – на винайдення електронних приладів, котрі негайно виявлятимуть блощиць. (*„Голос Америки")*

У Дрездені побилися ліві і неонацисти

ДРЕЗДЕН, Німеччина. – 19 лютого в цьому місті сталися жорстокі сутички між учасниками віча неонацистів і лівацькою групою. Для унеможливлення дальших бійок влада міста виставила на вулиці щонайменше 5,000 поліціянтів. Віче неонацистів зібралося з нагоди 66-ої річниці масованого бомбування Дрездену літаками союзників наприкінці Другої світової війни. Німецькі ультраправі вважають річницю цієї події „днем пам'яті" і виходять на вулицю під ксенофобськими гаслами. Щоб зірвати це віче, до Дрездену прибули прихильники Лівої партії Німеччини, активісти правозахисних і антифашистських рухів країни. *(„Кореспондент")*

ЧЕСНІ ГОЛОСИ РОСІЇ

2. „Розвінчую і звинувачую"

(Продовження циклу статтей. Початок в ч. 6)

Петро Часто

Трохи спізнене, та все ж доречне пояснення для читачів цієї рубрики: її скромною метою є не представити – бо це неможливо – всіх чесних людей сьогоднішньої Росії, а тільки зацікавити декількома з опозиціонерів – тими, хто не просто критикує Володимира Путіна чи Дмитра Медведєва, але й піднімається до системної аналізи російського суспільства, тобто доходить до глибинної сутности усіх тих складних, переплетених між собою зв'язків – історичних, соціяльних, психологічних, котрі віками формували й остаточно зформували два незмінні і несполучні російські феномени – характер влади і характер народу.

До таких системних і принципово об'єктивних аналітиків-ерудитів належить Юрій Афанасьєв – доктор історичних наук, засновник і професор Російського державного гуманітарного університету. Він – біла ворона на тлі сьогоднішньої російської офіційної історіографії, в якій історична істина й нині, як це було за царів і за совєтів, залишається перевернутою з ніг на голову, втримуючи Росію на найгіршому з усіх можливих шляхів розвитку.

Як на нашу громаду, традиційно пильну до трагічного сусідства України з Росією, то подані нижче уривки з праць і статтей проф. Ю. Афанасьєва ледве чи потребують коментарів і ледве чи хтось з наших читачів помилиться у своїх висновках з приводу цих текстів.

„Розвінчую і звинувачую", – пише цей вірний правді автор у статті „Сирени сучасної Росії". І далі: „Ми ще не усвідомили того факту, що сутність сучасного суспільного ладу Росії продовжує визначатися тим самим, чим визначалася сутність нацизму і сталінізму: антилюдяністю. Саме так. Не нелюдяністю, не негуманністю,... а саме антилюдяністю: це коли людське життя – копійка і коли є постійна готовність вбивати – хоч поодинці, хоч масово...

...Колесо російської історії. Російська система. Ось уже шість сторіч після Івана III воно крутиться, а вона відтворюється. І кожен їхній черговий оберт захоплює і втягає в себе все нових мешканців землі нашої, росіян і неросіян, а декого з них – і не найдурніших – позбавляє всіх клепок в голові своєю впертою повторюваністю і таємничим дурманом... Це діється щодня, щогодини, в максимальних дозах. Звідусіль чуєш, звідусіль бачиш: для Росії – тільки авторитаризм. Він, мовляв, є для неї не лише багатовіковий історичний факт, але й її єдина доля. А Путін в такому уявленні для нас вже більше, ніж доля – дар Божий...

...Назву декілька найвідоміших імен: Кончаловський, Павловський, Міхалков, Проханов, Кургінян, Сванідзе, Леонтьєв, Соловйов, Радзіховський, Познер, Пушков, Ціпко, Шевченко, Міґранян, Марков, Дуґін, Третьяков, Доренко, Калягін, Бєлковський, Ґлазунов, Тихонов – про політиків не кажу, їх довелося б перераховувати усіх до одного. Хоч усі вони різні, та водночас – найголосніші заспівувачі могутнього хору, присвяченого невідворотності для Росії авторитаризму, якщо не диктатури. Майже в кожного – по декілька томів, своя програма на радіо чи телебаченні, грубий журнал, персональний дослідний інститут або свій театр, студія, центр, а то й академія... Це сирени сучасної Росії. Для їхніх підступних наспівів – пригожий ґрунт. З одного боку – століття незмінної антилюдяности з періодичними розгромами тих, хто повставав проти невідворотности такої долі, з дугого – прихильність влади, отоварена де маєтком, а де „повною свободою".... Російське колесо завжди крутилося і система відтворювалася тільки завдяки російській еліті, котра завжди виявлялася на боці влади, у зв'язці з нею. А влада в нас була тільки або самодержавно жорстока, або совєтсько-злочинна, іншої не заслужили...".

У праці „Історичний біг на місці: „особливий шлях" Росії" Ю. Афанасьєв досліджує, наскільки об'єктивною є офіційна російська соціологія, яка формує загальне враження, нібито народна маса „не просто мовчки зносить дії влади, а починає в останній час з ентузіязмом підтримувати їх, як це вже було, наприклад, у 30-ті роки минулого сторіччя". Як це може статися, коли „влада діє щодо народу як чужа, ординська, окупаційна, беззаконна і злочинна"?

Великою мірою цей ентузіязм є результатом маніпулювання народом і знущання над ним. Але є тут ще й такий аспект: „...Російський народ ніколи не сприймав держави як щось „своє", і пересічною відповіддю на державне насильство завжди були з боку народу хитрість, махлювання, обхід закону. Зовні скорюючись, демонструючи згідливість, народ завжди тримав дулю в кишені. Подібні зовнішні ознаки смирення й покірности сприймаються як звичка до терпіння, а таку звичку можна, при бажанні, витлумачувати і як підтримку влади з боку народу".

Автор далі міркує над фатальним поділом російського суспільства на дві культури, „котрі вже у XVIII ст. заговорили різними мовами", – культуру інтеліґенції і культуру народу. При цьому „російська інтеліґенція не просто будувала російську владу, але завжди була на її боці, а не на боці народів Росії". Тобто, іншими словами, російська інтеліґенція винна в тих „стратегічних манівцях", з яких донині не може зійти російська держава:

„З того часу, коли у XV ст. Москва вибрала для себе дорогу православної імперії, пріоритетом країни на п'ять сторіч вперед стала зовнішня територіяльна експансія, але не облаштування внутрішнього простору. Оскільки ж створення імперії тривало завжди на злиденному економічному фундаменті, то вектор загального руху визначив-

(Закінчення на стор. 15)

Уточнення

У підписі до світлини про передання „Вифлеємського вогню миру" (ч. 6) має бути, що вогонь передано Владиці Павлові Хомницькому в Семінарії св. Василія.

НА ТЕМИ ДНЯ

З довірою до Бога: спадкоємність проводу Української Греко-Католицької Церкви

Олег Турій,
проректор з наукової роботи, завідувач катедри церковної історії Українського Католицького Університету, Львів

Різні Церкви в Україні та Білоруська Православна Церква мають доволі тривалу тяглість на рівні проводу. Первоєрархи Українських Православних Церков Київського та Московського патріярхатів – Філарет і Володимир, Митрополит Мінський та всієї Білорусі Філарет, Глава Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Патріярх Любомир Гузар – усі вони у віці близько 80 років. Патріярх Філарет, Митрополит Володимир Київський та Митрополит Філарет Мінський є архиєреями майже половину століття. Їхні постаті чітко зафіксовані у свідомості вірних і часто вособлюють благо та певність їхніх церковних спільнот. Виринає питання: а що буде далі? Чи не загрожує зміна проводу неминучою турбулентністю, конфліктами, а то й упадком?

Для греко-католиків перспектива зміни керівництва, можливо, викликає навіть більшу тривогу. Яскравість архипастирського свідчення Владики Любомира і його духовна проникливість загальновизнані в Україні та поза її межами. Недавнє святкування 10-ліття його патріяршого служіння виразно заакцентувало ту особливу ролю, яку він відіграє не лише в УГКЦ і в українському церковному житті, а й загалом у нашому суспільстві. Багато промовляє уже саме його ім'я. Бо від цієї людини променює автентична любов і глибокий мир, якими він зі смиренномудрістю і теплим гумором ділиться з усіма. Годі назвати когось, хто в українському суспільстві має такий моральний авторитет.

Тому переживання з приводу того, що буде після Патріярха Любомира, – небезпідставні.

Владика не раз публічно заявляв, що він бажає передати керівництво Церквою своєму наступникові „ще теплою рукою", і дотримав свого слова. Якщо підходити до цього питання вузько по-людськи, є підстави для збентеження й остраху. Але духовно корисніше подивитися на рішення Патріярха з іншої перспективи. Чи справді таке рішення порушує прийнятий порядок і традиції? Чи справді Церкві не можна у критичний час міняти главу? Чи мусить усе завалитися лише тому, що діють звичні закони природи? Чи не можна до виклику підійти більше по-Божому?

Приклади з історії УГКЦ протягом останнього століття відкривають нам обнадійливу перспективу.

Якщо подивитися на чотири попередні передання верховного керівництва в УГКЦ, ми побачимо, що кожна з них справді відбувалася в „особливий" і „критичний" час, кожна супроводжувалася сум'яттям і побоюваннями, бурхливими дебатами й суперечками.

17 грудня 1900 року, коли Папа Лев XIII номінував Галицьким Митрополитом Андрея Шептицького, 35-літнього вихідця з давнього українського, але полонізованого роду, багато патріотичних греко-католиків вважали, що це просто катастрофа: мовляв, нарешті поляки домоглися, що їхній троянський кінь в'їхав на Святоюрську гору, в бастіон західньоукраїнської громади. Впродовж його 44-літнього архипастирства Церква і суспільство сприймали Митрополита поступово, але не завжди і не всі розуміли його до кінця. Хоч з часом Владика Андрей набув особливого авторитету, він мав майже постійну опозицію: чи від австійської, польської, німецької та радянської влади, чи від інших єпископів та частини монашества і клиру, чи від „правих" і „лівих" політиків. Він був не зовсім очікуваним архиєреєм, а оскільки був мудрим і творчим, тому завжди залишався непередбачуваним.

Сьогодні, озираючись на історію ХХ ст., усвідомлюємо, що саме Митрополит Андрей, щодо якого спершу були різні упередження як до нового лідера, став духовним і національним провідником українців, постаттю універсального значення, яке виходить далеко поза межі греко-католицької чи навіть загальноукраїнської спільноти. Можливо, саме він і був найбільшим українцем ХХ ст.

Митрополита Андрея вибрав Римський Апостольський Престол. Папа Лев XIII особисто пізнав молодого монаха за 15 років до цього призначення. Папа Пій Х надав Митрополитові А. Шептицькому особливі права в кадрових, як і в інших, питаннях, і Кир Андрей фактично сам призначив свого наступника – Йосифа Сліпого, номінувавши і висвятивши його на Архиєпископа і коадьютора з правом наступництва. Це було 22 грудня 1939 року, на початку Другої світової війни і радянської окупації Галичини. Годі думати, що той час був менш критичним, ніж сьогодні. Навпаки, тоді цивілізований світ буквально розвалювався.

Коли 1 листопада 1944 року Владика Андрей помер на 80-му році життя, молодому Митрополитові Йосифові довелось очолити Церкву і підтримувати народ, який пережив страшне воєнне лихоліття, жахливе матеріяльне і моральне спустошення. Не минуло й пів року, як він сам і весь єпископат УГКЦ опинилися за ґратами. Так почалося мучеництво і – в парадоксальний спосіб – найславніша сторінка історії нашої Церкви. Послідовнішого й більш витривалого керівника в епоху випробувань годі уявити.

Й. Сліпий провів у тюрмах, концтаборах і на засланні 18 років (1945-1963). На 72-му році життя він опинився у вигнанні у вільному світі. Там, будучи вже похилого віку, цей ісповідник віри протягом 20 років згуртовував не лише церковну, а й усю українську спільноту, надихав її новою вірою в те, що в Україні триває боротьба за людську гідність, свободу Церкви і національні права. Він розпочав глибокі реформи у церковному управлінні, відновивши синодальний устрій УГКЦ і піднімаючи свідомість усього українського християнства щодо своєї еклезіяльної тотожности, помісности та патріяршої гідности. І якщо Митропо-

(Закінчення на стор. 11)

Є добра рада

У дзеркалі „Свободи“ минулий рік залишив тривожний відбиток: обрання Президентом України Віктора Януковича і засилля у Верховній Раді депутатів-реґіоналів, байдужих або й ворожих до українського національного відродження, започаткувало ретроґрадний процес у всіх галузях суспільного буття – як в економічних, так і гуманітарних. Якщо Помаранчева революція й не втілила в життя ідей, котрими надихнула і підняла народ, все ж вони залишалися дороговказом для усього національно свідомого громадянства. Тим часом 2010 рік був роком відвертої зради цих ідей з боку влади, роком її найнахабнішого намагання обеззброїти і знесилити українство, назавжди позбавити його перспективи, поновити Україну у ганебному статусі „грязі Москви“. Тому у матеріялах „Свободи“ незмінно присутня тривога за долю незалежної Української держави. А на тлі цієї тривоги постає неминуче запитання: що ж у цій ситуації робити нам, українцям поза Україною, нашій громаді в США, взагалі нашій діяспорі?

„Як ми не могли допомогти Україні у сприятливі часи президентства Вітора Ющенка, то нема ніяких надій робити це тепер, коли при владі в Києві – одне тільки яничарство. А тому що ми не маємо на то ради, нам випадає займатися не Україною, а нашими діяспорними проблемами, аби зберегти в них український дух і виховувати ньому наших дітей та внуків“, – пише в листі до редакції Микола Климчук з Розліндейлу, Масачусетс.

Цілком правильна думка, але от яке цікаве доповнення до неї знаходимо ще в одному читацькому листі. „Прошу „Свободу“ друкувати більше таких статтей, котрі навчають не розчаровуватися в Україні, а чутися духовною частиною її народу і ще з більшою заповзятістю, але також і з більшим розмислом провадити нашу загальнонаціональну працю, знаходити для неї нові способи і нові засоби, пам'ятаючи, що безвихідних ситуацій не буває. Тому я дякую „Свободі“ за вміщення дуже цінної статті д-ра Леоніда Рудницького „Діяспора й Україна: взаємодія у добу ґльобалізації“, у якій шанований в обох середовищах, українському і американському, вчений і громадський діяч пропонує шлях, виходячи з усього історичного досвіду боротьби за волю України...“. І далі цей наш читач, Василь Мартинюк з Сіетлу, Вашінґтон, цитує рядки зі згаданої статті д-ра Л. Рудницького, котрі містять справді новий погляд на українську дійсність і на виклики, на які Україна мусить знайти спасенну відповідь.

Всією душею підтримуючи цей висновок, закінчимо нашу редакційну словами д-ра Л. Рудницького: „...На мою думку, існує потреба створити спільними силами українських Церков і таких наукових установ, як НТШ і УВАН, одне дослідницьке тіло, інститут чи комітет, чи так званий „think tank“, завданням якого було б слідкувати за порушенням людських прав, академічної свободи і свободи совісти та релігії в Україні. Збирати ці дані у так званий „databank“, аналізувати їх і використовувати цей матеріял для формування публічної опінії...“.

Редакція „Свободи“ з нетерпінням чекає на зформування цього „think tank“ і готова популяризувати його діяльність.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осцієлавська	(973) 292-9800 дод. 3040 Fax: (973) 644-9510 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: subscription@svoboda-news.com

ЛЮТИЙ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Нове слово тяжко дається

Сьогодні, 25 лютого, сповнюється 140 років від дня народження Лариси Петрівни Косач. Таке дороге для нас літературне її ім'я – Леся Українка – вже давно, ще від її життя, не сприймається як псевдо, бо в нашій національній самосвідомості асоціюється не просто з поезією, драматургією, фольклористикою чи публіцистикою, а з глибинною сутністю українства, з самою душею нації, й тому стоїть поруч з іменами інших двох наших світочів – Тараса Шевченка та Івана Франка. І це вже, мабуть, назавжди так залишиться – що ця трійка, своїми іменами набагато переважаючи значення чисто літературне, відкриватиме перелік найвідоміших українців.

Але от що виявляється: найвідоміші – це не те саме, що найбільш знані. В непроникні для свіжої думки радянські часи ідеологічно заанґажоване літературознавство увібгало образи цих трьох наших геніїв у такі вузькі, такі непорушні, хоч зовні нібито й підкреслено величні, рами, що поза цими рамами зоставалися майже незнаними значні пласти кожної з трьох біографій. Отож не дивно, що відколи Україна знову стала незалежною, мусять знаходитися охочі поламати ті рами і вмістити хрестоматійно звичні образи у ширший, життєвіший контекст. Зрештою, кожне покоління й зобов'язане все глибше проникати в історичні, культурні явища, бачити якісь цілком нові зв'язки між старими фактами. Сказано ж бо: нове життя нового прагне слова.

На наше щастя, багато нового і справді глибокого написано за останні 20 років про чільну українську літературну тріяду. Щоправда, немало й такого, що викликає гострі суперечки, підвищену увагу до себе, прискіпливість, навіть підозру. Бо це дуже серйозне питання: що несе з собою нове слово? Є воно лише новою одежею старих, уже випробуваних життям, істин чи нове – як самоціль або як честолюбство: мовляв, бач – ось так ще ніхто не сказав!

До таких яскраво-суперечливих літературних явищ належить монографія популярної в Україні і справді талановитої письменниці-філософа Оксани Забужко „Notre Dame d'Ukraine: Українка в контексті міфологій“. Книжка настільки новаторська, настільки несподівана, що було б дивно, якби усі рецензенти лише хвалили її.

Ні, поряд з високою і обґрунтованою оцінкою були й критичні, і при цьому не менш доказові, відгуки. Різнобій у думках спричинив не так текст, як саме контекст – і не тим тільки, що вимагає від читача неабиякої ерудиції, але найбільше – тим, що постає неминуче і досить незручне запитання: хто більше потребував цього контексту – Леся Українка чи авторка монографії О. Забужко?

Щоб зацікавити наших читачів цією незвичайною книжкою і водночас допомогти їм зрозуміти характер докорів на її адресу, зацитуємо останню сторінку критично-сатиричної праці київського інтелектуала Миколи Жарких під назвою „Помилкові погляди Оксани Забужко на Лесю Українку“:

„Я, Микола Жарких, суддя першої інстанції на Суді історії, розглянувши прокурорський висновок Оксани Забужко на 624 сторінках зі звинувачення Косач Лариси Петрівни, званої Лесею Українкою, у самовільному присвоєнні звання „Notre Dame d'Ukraine“, у гностичному світогляді, у приналежності до таємної маніхейської секти „українців“ та в інших злочинах, і ознайомившись зі справою означеної Лесі Українки, опублікованою видавництвом „Наукова думка“ у 12 томах, прийшов до наступних висновків:

1. Звинувачувальний висновок складається виключно з прокурорських фантазій і не випливає з матеріялів самої справи.

2. Слідство у справі Лесі Українки велося Літературною прокуратурою з грубими порушеннями процесуальних норм, зокрема з застосуванням методів слідства, заборонених законом (простою мовою – тортур), про що свідчить фотографія підсудної на обкладинці Висновку.

3. Висновок не спирається на жодні прямі свідчення звинуваченої, навіть здобуті тортурами.

4. Згадані у Висновку особи: Косач П. А., Драгоманов М. П., Ковалевський М. В., буцімто належні до таємної маніхейської секти „українців“, не дали ніяких свідчень ані про існування самої секти, ані про належність до неї звинуваченої Лесі Українки.

Суд бажає фактів, не слів.

На цій підставі я виношу вирок про невинуватість Лесі Українки у всіх злочинах, згаданих на всіх 624 сторінках звинувачення“.

Певна річ, цитування критичної праці М. Жарких не означає, що ми з ним беззастережно погоджуємося. Не очікувала, мабуть, і О. Забужко суцільних компліментів: як філософ і дослідник добре знає вона читацьку авдиторію і морально-інтелектуальну атмосферу в Україні. Тут важливіші інші речі: суспільство у своєму культурному виростанні просто не може обійтися без явищ, котрі зумовлюють протилежні думки, бо ж з давніх-давен відомо, що саме в суперечках народжується істина.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Жодного слова про місто Лесі Українки

В минулому кілька разів траплялися помилки при появі в пресі біографії Лесі Українки, яка народилась у Новограді-Волинському нинішньої Житомирської області. 2007 року „Свобода" надрукувала мою статтю з цього приводу „Де народилася Леся Українка".

Того ж року, 21 травня, в газеті Верховної Ради України „Голос України" була вміщена стаття „Етновесна на батьківщині Лесі Українки", яка починалася так: „Минулої суботи в селі Колодяжному, на батьківщині Лесі Українки, урочисто відзначили День Європи. Святкування відбулось у рамках зініційованої заступником голови Верховної Ради Миколою Томенком культурно-благодійної акції етнофестивалів (...) Цього разу фестиваль мав назву „Етновесна на батьківщині Лесі Українки".

Але батьківщина Лесі Українки – Новоград-Волинський. Тому я звернувся до М. Томенка і пояснив його помилку. Відповіді не одержав.

Я гадав, що М. Томенко все зрозумів. І ось 21 жовтня 2010 року Верховна Рада прийняла постанову про відзначення 140-річчя з дня народження Лесі Українки. Автори проєкту постанови – перший заступник голови Верховної Ради Адам Мартинюк – уродженець Волині, де жила Леся Українка, і М. Томенко, який позиціонує себе як дослідник історії України.

В цій постанові згадуються Ялта, де є музей поетеси, і Волинська область. Жодного слова про Житомирщину, про Новоград-Волинський. Це ж і є батьківщина Лесі Українки.

І тільки за кілька днів до ювілею, 16 лютого, Верховна Рада схаменулась і прийняла зміни до постанови. Згадали вже Житомирщину і Новоград-Волинський. Та постанови приймаються до початку бюджетного року, щоб всі заходи були забезпечені фондами. А заходи, які пропонуються у тексті змін до постанови, вимагають перегляду бюджету, що дуже проблематично в нинішніх умовах України. А куди дивились А. Мартинюк, М. Томенко, голова Верховної Ради Володимир Литвин – академік, історик, уродженець Новоград-Волинського району, коли у 2010 році приймали постанову?

Гадаю, що і комуністична влада України, і керівники влади в незалежній Україні тільки декларують повагу до України, її історії, культури. А на ділі – це тільки слова. Сумно.

Гарій Макаренко,
Житомир

Книжка не тільки про пам'ятник Тарасові Шевченкові в Сиракузах

Минулого року в США вийшла пропам'ятна книга з нагоди відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Сиракузах, Ню-Йорк, в якій вміщено статті Миколи Дупляка, редактора й упорядника книжки, і д-ра Михайла Логази, які на основі документів дослідили історію вшанування пам'яти поета в Сиракузах, розповіли про ювілейні святкування в місті.

Думка про будову пам'ятника в сиракузьких українців успіхом увінчалися щойно на початку XXI ст. 16 жовтня 2005 року, перед церквою і будинком Школи українознавства ім. Лесі Українки, при участі численної громади, відбулося урочисте відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в молодому віці.

Постать у бронзі створив американський скульптор Бенедикт Декстер при активній співпраці архітекта Володимира Бутенка з Сиракуз. Були промови, виступи, співали зведені церковні хори.

Ушанування пам'яті Т. Шевченка в книжці збагачують статті проф. Роксоляни Зорівчак про першого перекладача й популяризатора творів Т. Шевченка англійською мовою Агапія Гончаренка (справжнє ім`я і прізвище – Андрій Гумницький), проф. Осипа Кравченюка „Культ Тараса Шевченка в Америці", „Шевченкіяна англійською мовою" та „Бібліографія шевченкознавства англійською мовою", що появилися в додатку щоденника „Свобода" та в інших засобах масової інформації на Заході.

Пропам'ятна книга й сьогодні потрібна українцям, як підтвердив це Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев, присутній на відкритті пам'ятника. Він заявив, що українському суспільству, „яке важко й повільно шукає відповідей на багато питань про національну ідентичність, про державу, про мову, про культуру" потрібне „нове прочитання Шевченка".

І це не голослівне, бо владні структури уже незалежної України, надалі знеціннюють Т. Шевченка. Ще в березні 1999 року, коли відзначалася 185-та річниця від дня народження поета в київському палаці „Україна", хор не виконав Шевченкового „Заповіту". Злочинно знищено його пам'ятник у Миколаєві.

Заново довелося відбудовувати хату-музей поета в селі Моринцях, яка згоріла дотла. Акти вандалізму над пам'ятниками Т. Шевченка сталися в інших містах України.

М. Дупляк включив в обіг широке коло культурних діячів, шевченкознавців, мистців, фотографів, не тільки українських, але й американських, що висловили чимало слушних міркувань з історії українських поселенців, пропозицій, порад щодо українсько-американського побуту.

Ярослав Грицков'ян,
Варшава, Польща

Миряни хочуть більше знати про життя Церкви

Журнал „Патріярхат" за листопад-грудень 2010 року під рубрикою „Церква в світі" повідомляв про різні події і заходи, більшість з яких відбувалися в Римі і стосуються Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ).

У першому повідомленні йшлося про чергові збори душпастирів УГКЦ в Українському Папському інституті св. Покрови під головуванням Владики Діонісія (Ляховича), Апостольського візитатора та о. Олександра Сапунка. Знаємо, що сьогодні в Італії перебуває дуже багато українців на заробітках. Більшість з них – греко-католики, які прив'язані до своєї рідної УГКЦ. Турбує те, що Владика Діонісій – тільки візитатор. А чому не екзарх? Він же обслуговує вірних своєї рідної Церкви, яку ми вважаємо помісною зі своїм окремим і відмінним обрядом.

Цікавить мене, чи провід нашої УГКЦ домагається від Риму виправити цю кривду – щоб наші владики не були тільки візитаторами, а екзархами, мали титул і владу, яка належиться владикам, що обслуговують своїх вірних поза межами своєї країни.

В рамках інформації „Церква в світі" є вістка про те, що в Челябінську, Російська Федерація, пройшла чергова пастирська конференція греко-католицького духовенства. Підкреслено, що в заході, між іншими, взяв участь нунцій Апостольського Престолу в Росії Антоніно Менніні, ординарій для греко-католиків в Росії та інші.

Як подає журнал „Патріярхат", на конференції обговорювалися різні питання щодо служіння греко-католицьких священників на території колишнього СРСР. Спеціяльним гостем конференції був о. д-р Юрій Аввакумов, професор богослов'я в університеті Нотр-Дам (Індіяна, США). Він виголосив кілька доповідей, які стосувалися історії греко-католиків в Росії та постатей Митрополита А. Шептицького і екзарха російських греко-католиків Леоніда Федорова. Ця інформація так подана, що читач не довідується про те, що Митрополит А. Шептицький відіграв важливу ролю в ширенні Греко-Католицької Церкви в Росії, і хто такі російські греко-католики за етнічним складом. Ці справи боляче торкаються українського народу. То чому ж не дати хоч коротке вияснення цієї справи?

Наша світська преса рідко вміщує статті на релігійні теми. Дехто вважає, що це стало причиною того, що сьогодні серед мирян пригас дух змагань за Патріярхат УГКЦ. В нашій пресі відчувається брак дискусійних статтей про пошук шляхів до релігійного зближення в рамках національних інтересів.

Минулого року Польська Римо-Католицька Церква запланувала відзначити в 2012 році 600-ліття перенесення римо-католицької Митрополії з Галича до Львова, і це має відбутися в Україні за участи Папи Бенедикта XVI. Чи багато з нас знає про запланований захід? Я особисто довідався про це з короткої замітки о. Романа Мірчука в „Свободі". А це задум глибоких імплікацій. Як ставитися до нього, маючи на увазі, що на землях, котрі колись були зайняті Польщею, сьогодні існує суверенна Українська держава, в якій панівним віроісповіданням є Українське Православ'я.

В „Завіщанні" Патріярха Йосифа є гасло: „Будьмо собою". Якщо не будемо розглядати різні події, заходи, пляни, що торкаються нас з точки зору наших національних інтересів, то боюся за нашу майбутність.

Лука Костелина,
Чикаґо

Ми вже маємо перші успіхи

Парафія свв. мучеників Бориса і Гліба Української Греко-Католицької Церкви діє в Шепетівці, Хмельницька область. Її діяльність розпочалася 10 років тому. Ми вже маємо певні успіхи. Майже в кожному районному центрі є наші громади, які стали осередками духовности і патріотизму.

Ми збираємо навколо себе людей, які довший час відчували духовний голод та були спраглі Слова Божого. Ми отримуємо вдячні слова від наших парафіян, і це наша найбільша нагорода. Наші маленькі досягнення є для нас справжнім скарбом, бо даються нам нелегко.

Місцева влада неохоче приймає нас. Кожний дозвіл чи документ доводиться довго випрошувати, а часто і нагадувати, що певний дозвіл нам належиться згідно з Конституцією.

Часто ми натрапляємо на штучно вигадані перешкоди. Наприклад, місцева санітарно-епідеміологічна станція відмовляється надати нам висновок на отримання земельної ділянки, бо начебто там колись був цвинтар. Але насправді це просто фантазія чиновників, бо не існує жодного документу, який міг би це підтвердити. Під час будівництва церкви ми спостерігали часті крадіжки будівельних матеріялів. Загальна шкода сягає 12 тис. грн. Про ці випадки ми повідомляли місцеву міліцію, але і досі не знаємо результатів їхньої діяльности.

Адреса нашої церкви: Храм свв. мучеників Бориса і Гліба, вул. Валі Котика, 170Б, Шепетівка, Хмельницька область, 30400 Ukraine.

о. Василь Боднар,
Шепетівка
Хмельницька область

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Різдвяний концерт учнів відбувся в Дітройті

ДІТРОЙТ. – 12 грудня 2010 року в храмі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії відбувся традиційний Різдвяний концерт учнів українських католицьких шкіл в подяку громаді за підтримку і допомогу школам.

Цей концерт у всіх викликав ностальгічні почуття. Люди линули думками в прадідівський край, пригадуючи своїх рідних, різдвяні дзвони і зворушливі слова „Христос рождається!". Багато років живучи поза межами рідної землі, українська діяспора зберегла і нащадкам передала любов до своєї Української Церкви та рідної Батьківщини.

Концерт складався з кількох частин. В програмі були колядки та пісні українською та англійською мовами, які виконували хори і солісти. В програмі першої частини концерту пролунали колядки, які співали спочатку учні молодших кляс, а потім – старших.

Концерт розпочався могутньою традиційною колядкою „Бог Предвічний". Поміж колядками звучали різдвяні вітання учнів 1-ої і 2-ої кляс, які підготувала директор школи Анна Карпінська. Потім діти виконали ще дві колядки. Всі глядачі були захоплені, що малі діти так гарно і чисто співали, і після кожної пісні обдаровували їх оплесками.

Потім лунали Різдвяні вітання учнів 7-ої кляси, з якими виступили Зенко Левицький, Ігор Лазурко, Максим Панчишин, Павло Величко і Марта Залівська. Співали Данило Юзич, Матей Джекс, Даміян Захарій, Катлін Ален, Лорел Бетс, Вікторія Потапенко.

Концерт пройшов з великим успіхом, адже колядки чудово звучали у святково прикрашеній церкві, що створило піднесений різдвяний настрій. Вдячні студенти нагородили дириґента Володимира Щесюка та музичного акомпаніятора Олександра Бурштина різдвяними квітами.

На закінчення концерту адміністратор шкіл о. парох Даниїл Чайковський від усіх Отців-василіян подякував за підтримку шкіл і привітав присутніх словами: „Нехай милосердний Господь благословить Вас і Вашу родину в цей Різдвяний час та в наступному Новому році і нехай винагородить Вас за вашу доброту".

Христина Юзич

Учасники Різдвяного концерту в Дітройті.

У Відні і Мюнхені відзначили 90-ліття Українського Вільного Університету

Меморіяльна дошка з нагоди 90-ліття заснування Українського Вільного Університету у Відні.

Учасники святкування у Відні (зліва): радник-посланник Володимир Кирилич, Ірена Спєх, д-р Іван Мигул, радник Посольства Ірина Лисенко, д-р Альберт Кіпа, Посол Андрій Березний.

Проф. д-р Іван Вакарчук під час промови в Мюнхені.

ВІДЕНЬ. – 90-ліття заснування і безперервної дії Українського Вільного Університету (УВУ), заснованого 17 січня 1921 року у Відні, відзначено 4 лютого. До Відня прибула делеґація УВУ. У церкві св. Варвари ректор УВУ проф. Іван Мигул, колишній ректор проф. Альберт Кіпа та декани проф. Франко Сисин і проф. Ярослава Мельник поклали лавровий вінок біля пам'ятної дошки з нагоди 50-ліття заснування університету. Між присутніми був о. Тарас Шалага, парох цієї найстаршої української церкви поза Україною.

Святковий акт перед будинком Австрійського товариства архітекторів та інженерів відкрив проф. Гайнц Брандль, голова Товариства. Він привітав присутніх гостей, серед яких були ректори та професори Віденських університетів. Після нього з святковими словами виступили І. Мигул і Посол України в Австрійській Республіці Андрій Березний. І. Мигул і Г. Брандль відкрили меморіяльну дошку з написом німецькою, українською і англійською мовами: „У цьому будинку засновано 17 січня 1921 року Український Вільний Університет". Було покладено квіти від України, від Сенату УВУ та австрійського академічного світу.

Хвилиною особливих емоцій було відвідання Великого актового залу, в якому відбулася інавґурація університету у 1921 році. Ректор подякував за запрошення Товариства архітекторів та інженерів використовувати у майбутньому це приміщення з метою поширення діяльности УВУ у Відні. День завершено святковим прийняттям.

Кульмінаційною точкою святкувань став академічний акт у Посольстві України, що відбувся 5 лютого. Актом провадив Василь Кирилич, посланик-радник Посольства. Посол А. Березний виголосив привітальне слово і зачитав лист-привітання від Міністерства закордонних справ України. Ректор І. Мигул подякував та представив цілі і заходи ювілею. З привітанням від Професорської колеґії виступив проф. А. Кіпа. Він також зачитав привітання від свого попередника проф. Леоніда Рудницького. Директор Дослідного інституту німецько-українських відносин Микола Шафовал виступив з доповіддю про історію УВУ, в якій особливо наголосив на значенні подій віденського періоду.

На вечорі виступили хор церкви св. Варвари та бандуристка-віртуоз Катерина Пехар. З нагоди ювілею Посольство України влаштувало прийняття для численної української і австрійської публіки, серед якої були професори Віденського, Зальцбурґського та інших університетів.

6 лютого члени делеґації взяли участь у Службі Божій в церкві св. Варварі.

* * *

МЮНХЕН. – 8 лютого у приміщенні „Кардинал-Вендель-Гавс" відбувся академічний акт та святкове відкриття відзначень 90-ліття заснування Українського Вільного Університету (УВУ), що триватиме упродовж усього року.

У відзначенні взяли участь понад 500 гостей, у тому числі Єрґ Роде – віце-президент Баварського парляменту, Карл-Ґайнц Ґофман – президент Баварської Академії Наук, кардинал Фрідріх Веттер, 23 члени Баварського парляменту, представники дипломатичного і консульського корпусів, акредитованих у Німеччині та Австрії, професори університетів Мюнхену, Відня, Зальцбурґу, Ульму, Айхштету, Реґенсбурґу, Майнцу та інших.

Були також делеґації Львівського національного університету ім. Івана Франка під проводом проф. Івана Вакарчука та Українського Католицького Університету під проводом о. д-ра Бориса Ґудзяка, що є членом Професорської колеґії УВУ. Були також присутні представники німецьких суспільних та економічних кіл, українських громадських установ та понад 100 професорів, студентів і випускників УВУ.

Академічний вечір відкрив ректор УВУ д-р Іван Мигул, який у своєму слові накреслив напрямні заснування університету, а саме – критичний метод і академічна свобода. За дорученням ректора гостей привітав д-р Міхаель Мозер, професор УВУ та Віденського університету.

Від Професорської колеґії гостей привітав колишній ректор д-р Альберт Кіпа, а святкову доповідь про 90-літню історію УВУ виголосив д-р Микола Шафовал, він же канцлер і директор Дослідного інституту німецько-українських взаємин.

Центральною точкою відзначення стало присвоєння почесного докторату філософії проф. І. Вакарчукові. Похвалу від Професорської колеґії УВУ виголосив о. Б. Ґудзяк. Прийнявши диплом почесного доктора з рук проф. І. Мигула, І. Вакарчук виголосив святкову доповідь „Пам'ять і повторюваність подій", в якій висвітлив тезу про цикли в історії України та потребу пошуку шляхів виходу з них.

Доповіді передували слова признання ролі УВУ в минулому і сучасному, який діє поза межами України, але є українським університетом, який віддано служить Україні. І. Вакарчук наголосив також на іспівпраці між УВУ і Львівським університетом та згадав про двосторонні заходи для скріплення і поглиблення цієї співпраці в близькому майбутньому.

Мистецьким обрамленням вечора була молода скрипалька-віртуоз Устина Дубицька, яка під акомпаніювання піяніста Маруана Сакаса виконала твори австрійських і українських композиторів. Ансамбль сурм Вищої музичної школи Мюнхену виконував барокові фанфарні твори.

Академічним гимном „Ґавдеамус іґітур" завершено цей вечір, що продовжувався прийняттям, на яке запрошено гостей від імені Фундації УВУ в США і Товариства Приятелів УВУ в Німеччині, які відіграють важливу ролю в збереженні та розбудові УВУ.

Пресове бюро УВУ

На вечорі в Мюнхені д-р Борис Ґудзяк (зліва) і д-р Франко Сисин.

Учасники вечора в Мюнхені д-р Іван Мигул і д-р Ярослава Мельник.

Крихітка, кохана, рідна...Вона!
Продемонструйте своє кохання!
Так!
Потіште грошовим подарунком на 8 Березня!
З Western Union ви можете освідчитися в коханні, надіславши чудовий грошовий подарунок. Ваші гроші будуть передані МИТТЄВО.
Окрім того, ви можете скористатися послугою ТЕКСТОВОГО ПОВІДОМЛЕННЯ про отримання переказу, залишивши свій номер мобільного телефону.*
WESTERN UNION yes!
безготівкові перекази | грошові перекази | виплата рахунків | передоплатна картка
*Застосовуються стандартні тарифи для тектових повідомлень та пересилання даних.
Licensed as a money transmitter by the Banking Department of the State of New York.
©2011 Western Union Holdings, Inc. Всі права захищено.

З довірою...

(Закінчення зі стор. 5)

лита Андрея обирав Рим, Й. Сліпого – Митрополит Андрей, зі згодою Римського Апостольського Престолу, то вибір подальших первоєрархів відбувався за участю Синоду єпископів УГКЦ, що його Патріярх Йосиф з великими труднощами і немалими перешкодами формував.

Так було на волі, поза межами досягання „руки Москви", там, де не було тоталітарних репресій проти Церкви. Такий принцип діє тепер, у незалежній Україні, після виходу УГКЦ з підпілля.

Передання ж проводу в підпіллі відбувалася в екстремальних умовах. Коли на початку 1963 року радянська влада несподівано випустила Й. Сліпого з місця заслання до Москви, звідки він мав їхати до Риму, завданням Митрополита було швидко забезпечити катакомбну Церкву проводом – місцеблюстителем предстоятеля УГКЦ в Україні. Телеграмою до Москви було викликано монаха-редемпториста Василя Величковського. У готелі 4 лютого 1963 року Митрополит Йосиф висвятив його на єпископа.

Владика В. Величковський очолював підпільну Церкву до 1972 року. Радянська влада випустила і його на Захід, де він незабаром помер від отруйних медикаментів повільної дії у Вініпезі (Канада) 30 червня 1973 року. Передчуваючи небезпеку арешту, який таки мав місце в 1969 році, ще 19 липня 1964 року він висвятив на наступника Володимира Стернюка, який дуже обережно та виважено діяв у підпіллі, очолюючи Церкву в катакомбах як місцеблюститель і Патріярха Йосифа, і Мирослава-Івана Любачівського до повернення останнього до Львова 30 березня 1991 року.

Коли Й. Сліпому завершувався дев'ятий десяток, Папа Іван Павло II повелів скликати Синод єпископів УГКЦ, який 1980 року визначив трьох кандидатів на коадьютора з правом наступництва. З них Папа 27 березня 1980 року обрав Мирослава-Івана.

Цей вибір не було сприйнято з великим ентузіазмом. Після владик Андрея і Йосифа годі було спокійному, мало харизматичному науковцеві відразу здобути той авторитет, що його мали два попередники, які сумарно керували Церквою 84 роки.

В діяспорі поширювалися побоювання, що новий первоєрарх не зможе вирішувати неймовірно складні завдання, які стояли перед його паствою. Адже коли 7 вересня 1984 року Патріярх Йосиф помер і Мирослав-Іван став його наступником, Церква в Україні перебувала в катакомбах уже два покоління, і щодо її майбутнього існувало багато сумнівів.

В діяспорі Церква теж почала слабнути – не було покликань до священичого і монашого служіння. І тут Провидіння черговий раз здивувало скептиків. Саме Владиці Мирославові-Іванові судилося очолювати УГКЦ в часи її леґалізації та не очікуваного вже багатьма її відродження. Так, якщо 1989 року з підпілля вийшло близько 300 священиків, то протягом наступних 10 років їхня кількість зросла до 1,500, а сьогодні – до 2,500.

Нові емігранти й душпастирі з України підкріплюють також історичні церковні структури в діяспорі і творять нові. Дар молитви, смиренність і безпосередність Владики Мирослава-Івана виявилися потрібними в час піднесення та ейфорії, і цим він здобув тиху, але правдиву пошану у своїх вірних.

Останнє передання проводу УГКЦ, як і всі попередні, була незвичною, без точного прецеденту, і відбувалась вона в атмосфері динамічних соціяльних змін в Україні.

Владику Любомира Гузара висвятив на єпископа Патріярх Йосиф 2 квітня 1977 року в монастирі „Студіон" біля Риму, але підпільно, і як єпископ він перебував у тіні 19 років.

Навесні 1996 року його єпископство публічно визнали Іван-Павло II і Синод єпископів УГКЦ, а вже восени того самого року Синод прийняв прохання Верховного архиєпикопа Мирослава-Івана призначити Л. Гузара помічником з делеґованими правами глави Церкви.

Перед ним стояли тоді непрості питання відновлення церковних структур в Україні та стосунків між діяспорою й матірною Церквою. І це при щораз більшій економічній кризі. А згодом настав апогей нової хвилі еміграції українців.

Коли 14 грудня 2000 року упокоївся Мирослав-Іван, якого було не надто вітали при його обранні 20 роками раніше, – прощалися з ним у Львові з великим теплом і благоговінням майже 100 тис. вірних.

Через місяць, у січні 2001 року, відбувся виборчий Синод єпископів УГКЦ, який покликав на Главу Церкви Владику Любомира, єпископство якого роками було таємним. Та не є таємницею той факт, що при цьому виборі єпископат був поділений. Зрештою, й деякі провідні греко-католики з мирян цілком виразно заявляли в пресі, що Любомир Гузар в жодному разі не може бути вибраним Синодом. Дякувати Богові, Провидіння покерувало інакше.

У кожному без винятку випадкові передання керівництва відбувалось у час глибокої політичної, суспільної, національної та церковної кризи, супроводжувалася непевністю, страхом і критикою. Нового первоєрарха зустрічав спротив. Проте щоразу у Церкви з'являвся добрий – неочікуваний, оригінальний, глибоко духовний – керманич, який залишив свою печать в її історії й загалом в історії України: чи то в часи панування Австрії та Польщі, чи то серед вогню війни, чи то у глибоких катакомбах за тоталітарної влади, чи то на поселеннях, які обіймали чотири континенти, а чи в час української незалежності.

Шануючи рішення Патріярха Любомира, ми маємо готуватися своєю молитвою, постом, мужньою і зрілою церковною поставою, щоб отримати ту ласку, яка потрібна для обрання нового верховного предстоятеля, що вестиме Церкву до нових духовних звершень.

Якщо Провидіння, діючи через людей і обставини, кличе конкретну особу до служіння Глави і Отця помісної Церкви, воно завжди дасть нововибранному предстоятелеві потрібну для цього ласку.

Історія УГКЦ зокрема дає нам усі підстави зустрічати час змін з надією, вірою і миром. Рішення Патріарха Любомира – це вияв великої довіри до Бога, до всієї Церкви і до свого майбутнього наступника.

Всі ми, хто почувається небайдужим до долі Церкви, маємо тепер прекрасну нагоду своєю поставою, особистою відповідальністю і молитвою цю довіру виправдати.

Зустріч українських єрархів

Учасники зустрічі єрархів Українських Церков 27-28 січня на Фльориді.

КЛІРВОТЕР, Фльорида. – Щорічна зустріч українських католицьких та православних єрархів Північної Америки відбулася 27-28 січня. Ієрархи розпочали такі зустрічі з 2001 року для обговорення питань, які стосуються відповідних єпархій та митрополій, щоб розглянути кроки, які зможуть зблизити ці Церкви, роблячи приклад для церковного життя в Україні.

Учасниками цього близького кола єрархів у цьому році були Митрополит Константин – предстоятель та правлячий архиєрей Центральної Єпархії Української Православної Церкви (УПЦ) в США, Митрополит Стефан (Сорока) – предстоятель Української Католицької Церкви (УКЦ) в США та Архиєпископ Філядельфійської Єпархії, Митрополит Лаврентій (Гуцуляк) – предстоятель УКЦ Канади та Архиєпископ Вініпеґу, Митрополит Юрій – предстоятель УПЦ Канади, Архиєпископ Антоній – Східня Єпархія УПЦ в США, Єпископ Чикагської Єпархії УКЦ в США Річард (Семінак), Єпископ Торонтської Єпархії УКЦ в Канаді Стефан (Хміляр), Єпископ Стемфордської Єпархії УКЦ в США Павло (Хомницький), Єпископ Едмонтонської Єпархії УКЦ Канади Давид (Мотюк), Єпископ Пармської Єпархії УКЦ в США Іван (Бура), Єпископ Ню-Вестмінстерської Єпархії УКЦ Канади Кен (Новаківський), Єпископ Саскатунської Єпархії УПЦ Канади Андрій (Пешко), Єпископ Західньої Єпархії УПЦ в США Даниїл та Єпископ Саскатунської Єпархії УКЦ Канади Браян (Байда). Єпископ Едмонтонський УПЦ Канади Іларіон не зміг бути присутнім цього року. Єпископ-емерит Стемфордської Єпархії УКЦ в США Василь Лостен був гостем на засіданнях.

Тема зустрічі була: „Можливості на шляху до єдности, що у нас спільного та в чому відрізняємось". Щоб розширити обговорення теми, ієрархи запросили одного священика з кожної церкви зробити презентації з цієї теми.

Директор інституту ім. Митрополита Андрея Шептицького Східньо-християнських наук при університеті св. Павла в Отаві, Канада, о. Стефан Войсічовський виступив від українських католиків. Протоєрей о. д-р Ярослав Буцьора, священик Катедри Покрови Пресвятої Богородиці та професор богослов'я при Семінарії св. Андрія, Вініпеґ, Канада, виступив від українських православних.

У своєму виступі о. С. Войсічовський зробив підсумок деяких цікавих діялогів, які відбулися між католицькими та православними Церквами на широкому горизонті. Північно-Американська православно-католицька консультація, розпочата у 1965 році, та Спільний комітет православних та католицьких Єпископів, розпочатий у 1981 році, прийняли численні узгоджені заяви щодо багатьох елементів віри. Вони також обговорювали проблеми, де важко дійти до згоди, і о. С. Войсічовський представив думки різних богословів на ці проблеми.

У свою чергу, о. Я. Буцьора у роздумі „До майбутнього діялогу Церков" запропонував, щоб всі учасники таких діялогів були готові дати розширену відповідь про себе та Церкви, перед тим, як починати серйозні діялоги. Вони мусять бути готовими відкинути будь-які непорозуміння щодо богословів з „іншої" сторони. А ще українські богослови повинні бути учасниками ширших діялогів, а не дозволяти іншим говорити від їхнього імені.

Під час обговорення єрархи наголосили на розвитку їхніх стосунків, який не був непомітним для різних церковних діячів з цілого світу. Коли зустрічі розпочалися 10 років тому, була ціль створити можливість для єпископів познайомитись та розглянути незрозумілі конфлікти, які глибоко шкодили Християнській Церкві у новій незалежній Україні. Єпископи у 2011 році побачили потребу створення постійної Української Православно-Католицької Богословської консультації, яка буде складатися з єрархів та богословів з обидвох Церков для підготування детальної аналізи для розгляду на майбутніх зустрічах.

Єрархи збираються скласти спільного листа до Послів України в Канаді та США та до урядів обидвох країн, висловлюючи своє занепокоєння щодо великої небезпеки в Україні, якщо теперішній уряд буде зближувати Україну з Росією і відвертатись від західньої орієнтації попередніх урядів.

Велике занепокоєння щодо втручання теперішнього уряду у церковне життя також буде подане у листі, а саме будуть засуджені симпатії уряду до дій Московського патріярхату в Україні.

Створюються пляни симпозіюму, який спонсорує зустріч у 2013 році на честь 1025-річчя Хрещення України. Рішення про місце, дату та події симпозіюму буде зроблене на наступній зустрічі.

Наступну зустріч заплановано провести у Келовні, Канада, навесні 2012 року.

Консисторія УПЦ в США

Вшанували 25-річчя служіння Архиєпископа УПЦ в США Антонія

ВАШІНҐТОН. – Ієрархи, духовенство та вірні з США, Канади та Великобританії прибули 22 січня до Вашінґтону, щоб привітати Архиєпископа Антонія, правлячого ієрарха Східної Єпархії та голову Консисторії Української Православної Церкви в США, в день святкування 25-річчя з дня його висвячення у Єпископи та душпастирського служіння.

Митрополит Константин та Єпископ Даниїл з УПЦ в США разом з Митрополитом Юрієм та Єпископом Андрієм з Української Православної Церкви Канади долучилися до Архиєпископа Антонія при престолі Української православної катедри св. Андрія у Сілвер-Спрінґу, Меріленд, для святкування найважливішої частини – св. Євхаристії.

Посол України в США Олександер Моцик (зліва) та Архиєпископ Антоній.

Ієрархи Українських Церков (зліва): Єпископ Іван (Кудрик), Митрополит Стефан (Сорока), Єпископ Андрій, Митрополит Юрій, Митрополит Константин, Архиєпископ Антоній, Єпископ Даниїл.

Протоієрей Володимир Штеляк, настоятель Катедри св. Андрія та близько 50 членів духовенства УПЦ в США та інших юрисдикцій привітали ієрархів при вході до катедри. Їх також вітали голова катедральної управи Ольга Кофей разом з Сонею Кравець та Надією Колесник з сестрицтва, а також діти з церковної школи та з інших парафій. Діти подарували єпископам букети квітів. Єпископ Даниїл розповів про значення душпастирського служіння єпископа у житті церкви.

Митрополит Константин висловив вдячність

(Закінчення на стор. 20)

Відбулося храмове свято в Українській православній семінарії

Свято-Софіївська Українська православна богословська семінарія в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

Владика Даниїл вітає протопресвітера Михайла та паніматку Тетяну Земляченків у 65-ту річницю їхнього подружнього життя.

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Каплиця Свято-Софіївської Української православної богословської семінарії була наповнена запахом ладану та святковими піснеспівами 12 лютого, коли священики та вірні Української Православної Церкви в США приєдналися до викладачів та студентів семінарії, щоб відсвяткувати храмове свято Трьох святителів.

Семінаристи разом з викладачем церковного співу д-ром Михайлом Андрецем заспівали Всенічну увечері 11 лютого, а викладач літургіки о. Іван Синевський служив Богослуження у присутності Владики Даниїла.

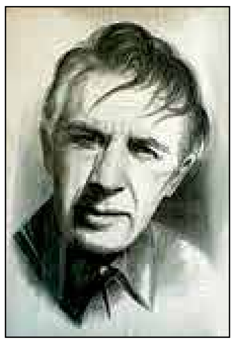
12 лютого Єпископ Даниїл відслужив Архиєрейську Літургію. Протоієрей о. Василь Завірюха, провост семінарії, разом з 20 священи-

(Закінчення на стор. 13)

Владика Даниїл, духовенство та семінаристи з групою гостей семінарії після Богослуження.

У Львові відкрилася виставка до 100-річчя художника Івана Хандона

Автопортрет Івана Хандона.

ЛЬВІВ. – 9 лютого до 100-річчя з дня народження художника-політв'язня Івана Хандона в Державному меморіяльному музеї Михайла Грушевського було розгорнуто виставку його картин під назвою „Крізь зимові заметілі". Епіграфом до неї стали слова відомого поета, перекладача, політв'язня Інти Григорія Кочура:

Крізь біль, крізь бруд,
Крізь тундру пронести
Свого мистецтва полум'я високе,
Щоб, подолавши
просторонь й роки,
Його вогні в майбутньому колись
На виправдання наше зайнялись.

І. Хандон народився 10 червня 1911 року в селі Корчин на Сколівщини. У 1940-их роках більшовики заарештували молодого українця, члена Організації Українських націоналістів, щоб заморозити його українське серце холодом російської Півночі.

Та сталося те, чого, напевне, ніхто не очікував. Українець, який любив свою рідну землю, сині Карпати, зрозумів і сувору Північ. Він захотів відтворити її у картинах. Тим більше, що у таборах зустрівся з професором Віденської академії мистецтв Юліюсом Штюрмером, який став для І. Хандона першим вчителем малярства.

Отже, як художник, І. Хандон зформувався у заполярній концтабірній Воркуті. Пізніше, уже мешкаючи в приполярній Інті, він творчо працював, був учасником багатьох художніх виставок, що проводилися в цьому місті. А згодом закінчив заочний Університет мистецтв у Москві.

У творчому доробку художника переважають пейзажі. Окрім суворих просторів Півночі, на його картинах є і мальовничі Карпати. На рідну землю художник зміг повернутися лише 1978 року. На жаль, за його життя в Україні не відбулося жодної персональної виставки – до кінця днів над ним тяжіло тавро політв'язня.

Помер І. Хандон 22 червня 1989 року, похований у рідному Корчині. Уперше на Батьківщині роботи художника були представлені лише після його смерти на виставці „Реквієм пам'яті жертв комуністичних режимів" (Львів, 1989 рік). У 1991 році на виставці „Твори репресованих художників", яку організувала Спілка художників України і Львівська обласна історико-просвітницька організація „Меморіял", було представлено 20 робіт І. Хандона. У 1992 відбулася персональна виставка художника в Стрию. У 1993 році на Варшавській виставці „Репресована культура західної України" польський глядач побачив 10 його картин. Виставки полотен І. Хандона були представлені у Львівському національному університеті, в Дубні Рівненської області.

І. Хандон створив понад 3,000 робіт. Більшість з них зберігаються в приватних колекціях, у музеях Росії та України. 60 творів, які дбайливо зберігає донька мистця Наталя Хандон-Немировська, були представлені на згаданій виставці. На її відкритті о. Тарас Карватський сказав: „Він показав нам святу землю, бо вона полита кров'ю мучеників". Про життєвий шлях художника-політв'язня розповіла Н. Хандон-Немировська.

Ґрунтовну аналізу творчости мистця зробив проректор Львівської академії мистецтв, проф. Роман Яців. Доктор філологічних наук, проф. Роман Кирчів розповів про цікаві моменти з життя мистця, значення його символічних робіт в осмисленні жертовности цілого покоління. Голова Львівського крайового братства ОУН-УПА Олесь Гуменюк підкреслив значення постаті І. Хандона у визвольному русі.

На відкритті виставки виступила й колишня політв'язень Катерина Корецька, яка досі живе в Інті.

Олександер Вівчарик

Виступає донька мистця Наталія Хандон-Немировська.

Північний пейзаж Івана Хандона.
Фото з архіву Наталі Хандон-Немировської

Іван Хандон. „Крізь зимові заметілі".

Відбулося ...

(Закінчення зі стор. 12)

ками привітав Єпископа при вході до семінарії. Владика Даниїл також привітав викладачів, студентів, гостей, духовенство та вірних від імени ректора семінарії Митрополита Константина та Архиєпископа Антонія – голови консисторії УПЦ в США.

У святі брали участь парафіяни Катедри св. Трійці з Ню-Йорку разом з священиком о. Тодором Мазурем, а також парафіяни з Джонсон-Сіти, Ню-Йорк.

Єпископ Даниїл у своїй проповіді підкреслив історичне значення свята та розповів про життя кожного з святих та про їхню віддану службу і любов до Слова Божого. Владика Даниїл вручив Благословенну Грамоту протопресвітерові Михайлові та паніматці Тетяні Земляченкам у 65-ту річницю їхнього подружнього життя. За останні декілька років студенти семінарії відвідували цю родину, вшановуючи одного з найстарших священиків Церкви.

Літургія завершилась мелодійними співами „На многая літа" єрархам Церкви, її духовенству та вірним. Після Літургії, духовенство, семінаристи та гості семінарії ласували обідом, який приготувала Марія Морозовська – повар семінарії та парафіяни Катедри Пресвятої Трійці з Ню-Йорку.

Консисторія УПЦ в США

До 140-річчя від дня народження Лесі Українки

Максим Славінський – перше захоплення поетеси

Леся Українка покладала на поезію високу місію – служити народові, бути зброєю проти Російської імперії. Вона на свої вільні руки не одягла золоті кайдани, залишилася такою ж одержимою до останньої хвилини життя. Тому зрозуміло, чому в радянській Україні (правильніше – у колонії більшовицької Росії) багато її творів не друкувались і не згадувались.

Репресій зазнали рідні та близькі письменниці. Друзі поетеси за більшовицьких часів були арештовані і знищені.

Серед них – Максим Славінський, що увійшов у життя поетеси як перше захоплення, перша юнацька симпатія. Він розбудив весняну пісню в її серці. А вона увічнила його у слові.

Вони зустрілися вперше влітку 1886 року у волинському селі Колодяжному. Максимові було 18 років, дівчині – 15… У квітні 1890 року Лариса Косач надсилає братові Михайлові листа, де були такі рядки: „Філософи новітні – Ти, я та пан Максим…". У травні того ж року поетеса скаржиться братові, що М. Славінський не озивається до неї, й додає: „Попроси п. Максима, щоб він переписав для мене переклад віршів…". Далі німецькою мовою пише про свої почуття словами Генріха Гайне: „І коли б знали ці маленькі квіти, як глибоко зранене моє серце".

Творчість німецького поета на довгі роки поєднала долі двох обдарованих людей. 1892 року львівська друкарня Товариства ім. Шевченка (серія „Всесвітні твори") оприлюднила „Книгу пісень" Г. Гайне, у перекладі Лесі Українки та М. Славінського.

У душі Лесі Українки він залишив глибокий слід. З іменем М. Славінського пов'язано багато перлин її інтимної лірики: „Горить моє серце", „Стояла я і слухала весну", „Хотіла б я піснею стати", „Сон літньої ночі".

З листа М. Славінського до поетеси від 11 березня 1897 року, опублікованого у „Знадобі архіву Лесі Українки в Слов'янській бібліотеці у Празі": „Хтів я Вас і Вашу маму просити от про що: коли Ви переписуєте свої драми, то щоб Ви вислали їх мені, тут разом зробляться дві речі: і перечитаю я їх, і однесу до цензури, і можу їм надоїдати, щоб вони скоріше цензурували".

Починається цей лист так: „Щирий друже! Мій лист був повний ліризму і мав дуже мало фактичних звісток, та, правду кажучи, і душа моя стояла на так добре звісному нам „пригніченому стані". Кепська то річ – „пригнічений стан"! І руки робляться нерухомі, і думки стають такі важкі, наче на кожній з них по сто пудів ваги лягло".

Що це? Біль розлуки? Туга за коханою? Максимові вже 29 років, а Лесі – 26. А вже минуло 11 років з часу перших зустрічей, з тої весни, яка лиш раз цвіте...

Далеко від рідної України, за два роки до смерти у Кутаїсі, Леся Українка напише „Лісову пісню", в якій проспіває свою першу весну кохання. Бо ж Мавка – це сама Леся Українка.

Тоненька ниточка в'язала їх ціле життя – Лесю Українку та М. Славінського. Іноді ця ниточка обривалась. Коли померла Леся Українка, то мала б обірватись назавжди. Та ні... Він озвався до Лесі Українки піснею „Коли розлучаються двоє". Це його переклад вірша німецького поета Г. Гайне:

Коли розлучаються двоє,
За руки беруться вони,
І плачуть, і тяжко зітхають,
Без ліку зітхають, сумні.
З тобою ми вдвох не зітхали,
Ніколи не плакали ми,
Той сум, оті тяжкі зітхання
Прийшли до нас згодом самі.

М. Славінський озвався до Лесі Українки своєю єдиною книжкою „Заховаю в серці Україну", що вийшла у 2003 році. А вона до нього – „Лісовою піснею", голосом сопілки у волинських лісах, яку весняний вітер несе на своїх крилах по всій Україні. Несе вітер і тихий сумний голос Лесі Українки: „Милий мій, ти для мене зруйнований храм…".

Політичного діяча, члена уряду Української Народної Республіки, 27 травня 1945 року арештувала радянська контррозвідка у Празі. Літаком привезли до Києва. Після катувань на допитах М. Славінський помер 23 листопада 1945 року у Лук'янівській в'язниці. Не було біля нього рідної душі, тільки метались крижані вітри... Нема й могили.

Михайло Грушевський дав високу оцінку політичній діяльності М. Славінського, якому 2 грудня 1918 року гетьман Павло Скоропадський доручив оприлюднити текст його відмови від влади. Як член уряду Української Народної Республіки, М. Славінський 2 вересня 1919 року перебував в Кам'янці-Подільському, став міністром закордонних справ. Пізніше, ставши еміґрантом, займався дипломатичною роботою.

25 лютого до могили Лесі Українки прийде Україна. Її могилу заквітчають весняними квітами. І полинуть до неба народні пісні, які так любила Лариса Косач-Квітка. Та чи заграє сопілка під Лук'янівською тюрмою? Чи збереться там молодь у вишитих сорочках? А треба...

Треба, щоб в цей великий славний день всі почули голос Лесі Українки:

Ні! Я жива! Я буду вічно жити!
Я в серці маю те, що не вмирає...

Лариса Дармохвал,
Київ

Балет „Лісова пісня" єднає схід і захід України

Станіслав Слобожанський

ДОНЕЦЬК. – Благодійний фонд Вадима Писарєва „Творчий Олімп" та Івано-Франківська обласна філармонія 26 та 28 лютого в обласному академічному музично-драматичному театрі ім. Івана Франка представлять прикарпатцям нову виставу Донецького національного академічного театру опери і балету ім. Анатолія Солов'яненка за мотивами драми-феєрії Лесі Українки „Лісова пісня".

Прем'єра балету Михайла Скорульського відбулася в Донецьку в грудні 2010 року. Художній керівник Донецького національного академічного театру опери та балету В. Писарєв вперше за часи незалежної України поставив балет, який у 1936 році створив відомий український композитор М. Скорульський. Уже 100 років шанувальників красного письменства в усьому світі зачаровує і бентежить фантастичний в усіх розуміннях цього слова образ Мавки, який створила Леся Українка у драмі-феєрії „Лісова пісня". Мавка – не тільки поетичний образ, оповитий народними леґендами, а й філософське узагальнення всього прекрасного, вічно живого.

Чорновий автограф твору датовано 25 липня 1911 року. Леся Українка написала його вдалині від рідних місць, у Кутаїсі, за 12 днів, хоч виношувала цей задум мало не все життя. У листі до матері вона повідомляла: „Мені здається, що я просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то ще я й здавна тую Мавку „в умі держала", ще аж із того часу, як ти в Жабокричі мені щось про мавок розказувала, як ми йшли якимсь лісом з маленькими, але дуже рясними деревами. Потім я в Колодяжному в місячну ніч бігала самотою в ліс (ви того ніхто не знали) і там ждала, щоб мені привиділась Мавка. Видно, вже треба було мені її колись написати, а тепер чомусь прийшов „слушний час" – я й сама не збагну чому. Зачарував мене сей образ на весь вік".

Вікторія Димовська (Мавка) та Артем Аліфанов (Лукаш).

Перша постановка „Лісової пісні" відбулася восени 1918 року в Київському драматичному театрі, й з тих пір до цього твору постійно звертаються усі сценічні колективи України. А ще ж є чудовий фільм Віктора Івченка та опера Віталія Кирейка, створені за мотивами „Лісової пісні". Прем'єра балету відбулась в лютому 1946 року, після визволення Києва. 50 років тому дочка композитора, співавтор лібрето, танцівниця й хореограф Наталя Скорульська поставила цей балет у Донецьку. І ось тепер його знову можна бачити на сцені Донецького академічного театру опери і балету ім. А. Солов'яненка.

З великим піднесенням працювали над твором хореограф-постановник і художник із костюмів Народна артистка України Євгенія Хасянова, диригент-постановник Віктор Олійник, художник-сценограф Сергій Спевякін. У виставі разом із балетною трупою й оркестрою узяли участь також учні школи хореографічної майстерності, якою опікується художній керівник театру В. Писарєв, і навіть артисти оперної трупи, які виконують чарівні веснянки, написані самою Лесею Українкою.

Відмовившись від усталених трактувань балету М. Скорульського, театр запропонував оригінальне й сучасне прочитан-

Заключна сцена балету.

(Закінчення на стор. 20)

2. „Розвінчую…

(Закінчення зі стор. 5)

ся у напрямку від свободи до рабства: з населення треба було витискати насильством усі соки. Цей вектор не змінився донині, і така його довготривала незмінність, ставши гнітючим національним завданям, визначила усі особливості російської своєрідности, в тому числі й пріоритет держави і пригніченість особистости".

Переконливо доводить Ю. Афанасьєв, чому Сталін був набагато страшнішим катом, ніж Гітлер – тому що знищив не тільки мільйони людей – історик називає цифру 100 млн. – але й всю соціяльність суспільства, цей „живий, олюднений прошарок землі на всій території СРСР, цей людський гумус…". Всі люди в сталінській державі стали власністю держави, її „сукупним ресурсом".

І якщо побудову соціялізму в СРСР, каже Ю. Афанасьєв, назвати своїми словами, а не „колективізацією, індустріялізацією і культурною революцією", то ця побудова була „реалізованим задумом знищення всього людського в усьому суспільному устроєві… Зі знищенням соціяльности будівники комунізму пробудили і викликали до життя все найгірше, що є в людині і що складає її тілесну основу – тваринні інстинкти і егоїзм".

Аналізуючи дії московської влади від часу розпаду СРСР, Ю. Афанасьєв пише, що ні раніше Борис Єльцин, ні тепер Володимир Путін не використали можливости вивести Росію з її історичної самозгубної колії – натомість дозволили попередній совєтській номенклятурі приватизувати владу і всю власність країни, включаючи надра землі, заклавши цим самим основу олігархічної держави. „Кінець сировинної держави чи просто – кінець?" – запитує автор і так відповідає:

„…Владним колам вдарили в голову нафтодоляри, вони знову повірили або вдають, що повірили, що Росія позначена якоюсь „вищою місією" і має право претендувати на вселенську ролю, тому повинна не тільки відновити свій вплив на постсовєтському просторі, але й зформувати єдиний фронт усіх альтернативних, антиамериканських сил в усьому світі, включаючи ісламські країни, деякі країни континентальної Европи, Китай, Латинську Америку, а також країни Азії й Африки.

Тільки з врахуванням цієї – ще не проголошеної, але вже відчутної – стратегії можна пояснити найважливіші політичні демарші Росії в останній час у ближчому і дальшому закордонні…".

Мабуть, досить поданих вище уривків, щоб зацікавити читачів цим непересічним автором. Ще більше вони довідалися б з повних текстів його статтей, особливо з двох справді мужніх його книжок – „Інша війна" і „Небезпечна Росія". Це той випадок, коли не скажеш – „збоку видніше", бо ледве чи хтось з закордонних знавців Росії зміг би так глибоко і правдиво дослідити „російську систему", як проф. Ю. Афанасьєв, перебуваючи всередині явища.

Президент Віктор Янукович в ролі „доброго царя"

КИЇВ. – 3 лютого відбулося громадське пікетування Адміністрації Президента Віктора Януковича з вимогою ветувати та відіслати на доопрацювання, за участи громадськости, закон „Про реґулювання містобудівної діяльности".

Президент України В. Янукович 3 лютого застосував право вето до Закону України „Про реґулювання містобудівної діяльности" і повернув його до Верховної Ради України із своїми пропозиціями.

Народний депутат Іван Заєць заявив, що вето на закон є технологією гри в „доброго царя". Він сказав: „Президент пропонує поправки лише до кількох статтей, які кричуще суперечать Конституції України або категорично не сприймаються громадськістю.

Однак, поправки Президента не зачіпають самої ідеології закону, неприйнятної в багатьох моментах з огляду на вже існуючі в демократичних державах управлінські моделі, український досвід містобудування та права громадян.

Учасники віча 3 лютого в Києві вимагають ветувати закон „Про реґулювання містобудівної діяльности". *Фото: УНІАН*

Пропозиції Президента суттєво не покращують новий закон. Руйнівний потенціял цього закону не зменшиться навіть після їх прийняття.

Проіґнорувати повністю вимоги громадськости, Президент не наважився, але, по-суті, відмовився піти супротив тих, хто лобіював цей закон". *(УНІАН)*

НОВІ ВИДАННЯ

Психічний тиск як знаряддя тортур

„Архів розстріляного відродження: матеріяли архівно-слідчих справ українських письменників 1920-1930-их років". Упорядкування Олександра й Леоніда Ушкалових. Київ: „Смолоскип", 2010. 456 стор.

У 2010 році видавництво „Смолоскип" випустило перший том архівно-слідчих справ українських письменників 1920-1930 років „Архів ростріляного Відродження". До книги включені протоколи допитів, заяви, свідчення семи літераторів – Михайла Ялового, Івана Ткачука, Мечислава Гаска, Володимира Ґжицького, Мирослава Ірчана, Олекси Слісаренка, Якова Кальницького.

Троє з них були розстріляні, четверо провели багато років в сталінських таборах. На допитах усі, крім Я. Кальницького, зізналися у контрреволюційній діяльності і визнали себе винними. Слідчі не застосовували до них фізичних тортур.

Що ж сталося? Невже заарештовані письменники і справді належали до Української Військової Організації чи інших осередків і проводили підпільну діяльність, спрямовану на повалення радянської влади в Україні? Хотілося б у це вірити і схилити голову перед мужністю героїв, які в мурах каральних органів заявили про свій опір режимові.

Але біографії, увесь життєвий досвід семи літераторів не дозволяють зробити таке припущення.

Михайло Яловий у 1918 році вступив до Комуністичної партії, виступав проти Центральної Ради, був редактором центральної газети „Селянська біднота". В автобіографії він писав: „Основним моментом політичного життя була на ту пору боротьба з петлюрівщиною (...). Майже щодня я писав статті на цю тему – і, по-моєму, правильні, більшовицькі статті".

15 травня 1933 року заарештований М. Яловий писав, що уся його літературна діяльність „просякнута боротьбою проти українського націоналізму".

Іван Ткачук, галичанин, в роки революції в складі Червоної армії брав участь в поході на західньо-українські землі, потім був редактором ряду більшовицьких видань в Дніпропетровську, Мелітополі, Харкові.

Мечислав Гаско у 1922 році організував перший у Рівному комуністичний гурток, наступного року – також в Луцьку, його арештовувала польська влада.

Володимир Ґжицький свідчив: „Я всією душею прийняв радянську владу і з найбільшою чесністю й акуратністю віддано почав для неї працювати".

Олекса Слісаренко: „Протягом усієї своєї роботи не посіяв зерна ненависти національної і ненависти до пролетаріяту, а також ніколи не був пов'язаний з ворожими елементами".

Яків Кальницький був активним учасником революційних подій, командиром Червоної армії, після чого працював в Державному політичному управлінні, що було попередником НКВД. Він писав з арешту до Йосифа Сталіна: „Батьку мій і вчителю! Я прийшов у літературу в 1924 році з Червоної армії та ДПУ (...). Я почав писати тому, що не міг мовчати; усе пережите (...) кликало на боротьбу за розумний лад людського суспільства, за комунізм".

Мирослав Ірчан був комісаром аґітпоїзда і редактором газети „Більшовик", викладачем Київської школи червоних старшин, але потім жив за кордоном і повернувся в Україну в 1932 році, де наступного року був заарештований.

Отже, слідчі не мали жодного сумніву в тому, що перед ними були активні діячі радянського режиму. Але вони, крім євреїв Я. Кальницького і М. Гаска, були українцями, а тому мали бути репресовані. Саме бездоганне, за персональними анкетами, минуле заарештованих стало першим важелем психічного тиску на них. Простіше звинувачувати відвертого ворога режиму, який зі зброєю в руках виступав проти радянської влади. На цих підсудних треба було тиснути їхнім минулим, переконуючи їх у зраді.

Досягнути самовизнання у зраді було легше ще й тому, що арештовані і справді переживали сумніви у правильності дій радянської влади. О. Слісаренко писав у заяві слідчому: „До початку 1932 року я цілком стояв на радянських позиціях (...). На початку 1932 року з огляду на складнощі на господарському фронті я почав віддалятися від радянської дійсности". Агроном О. Слісаренко бачив Голодомор і не міг бути байдужим. У заяві від 18 червня 1938 року М. Гаско писав на захист української мови, вважаючи, що „виникла небезпека утиску української літературної мови російською".

Письменник Юрій Смолич у свідченнях проти Я. Кальницького повідомив, що той у розмовах не погоджувався з радянськими виборами („хіба ж це демократичні вибори, коли до списку кандидатів записано одну людину?"), критикував партійну еліту („комуністи в нашій країні мають привілейоване становище"), творчі спілки вважав зайвими, тому що вони „обмежують творчу ініціятиву", стверджував, що „партія ставить перепони радянській інтеліґенції на шляху прийому до партії".

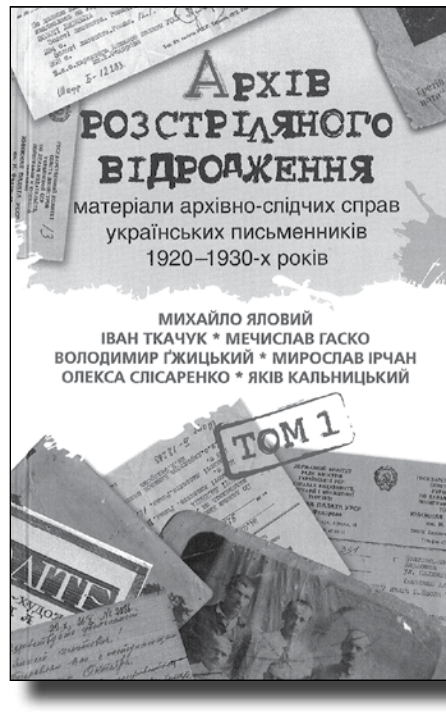
Для слідчого такі заяви були знахідкою, негайно використаною для тиску на арештованого. Перед загрозою розстрілу колишній командир Червоної армії мусів заперечувати власні сумніви, власні переконання.

Свідчення Ю. Смолича і йому подібних були ще одним важелем психічного тиску. Адже це були такі ж самі письменники, ще вчора – добрі знайомі, навіть приятелі.

Проти Я. Кальницького свідчив відомий на той час письменник-фантаст Володимир Владко (справжнє прізвище – Єремченко): „За час усього свого перебування у Спілці радянських письменників Кальницький маскувався під радянського громадянина, патріота, носія революційних заслуг (...), вправно й підло приховував своє справжнє обличчя ворога". Щоправда, В. Владко обмовився і про особисту причину неприязні: „Я міг тільки мріяти про квиток на трибуну під час революційного свята, тим часом Кальницький завжди одним з перших отримував запрошення".

Дехто з письменників не на папері, а просто в очі „викривав ворога", обмовляючи себе в надії здобути прихильність слідчого. На очній ставці з Степаном Наварським М. Гаско пробував захистити його і заявив, що, С. Наварський завжди був „політично витриманим", але С. Наварський у відповідь заявив про себе, що він завжди мав прояви українського націоналізму, а М. Гаско залучав його до терору проти комуністів.

Важелем психічного тиску були також погрози, котрі (це знали заарештовані) могли відразу стати реальністю. На суді О. Слісаренко заявив, що слідчий погрожував йому розстрілом, отруєнням в камері, репресіями його сім'ї. „Я був морально пригнічений, у мене почалися нервові напади, я непритомнів і саме в такому стані дав вимушене зізнання".

До збірки документів включено листи в'язнів до вищих інстанцій з проханнями про помилування. М. Яловий писав до Народного комісаріяту внутрішніх справ УРСР, Я. Кальницький писав до Генерального секретаря Всесоюзної комуністичної партії (більшовиків) Й. Сталіна, народного Комісара внутрішніх справ СРСР Лаврентія Берії, народного комісара оборони СРСР Климента Ворошилова, начальника Північного морського шляху Івана Папаніна (у його листах були цікаві науково-технічні пропозиції). Ці листи збереглися в особових справах підсудних. Отже, їх не було вислано до адресатів. І це – ще один вид знущання над в'язнями, позбавленими останньої надії.

Психічний тиск був потрібен слідчим саме проти інтеліґенції. З малописьменного селянина чи робітника можна було вибити зізнання своєї вини фізичними тортурами. Письменники мали делікатний психічний устрій, тому до них застосовувалися інші засоби, не менш злочинні.

У книзі наведені біографічні довідки великого числа представників українських інтеліґентів, розстріляних відразу або восени 1937 року в урочищі Сандармох з нагоди 20-річчя більшовицької революції.

Серед них були письменники Іван Андрієнко, Василь Атаманюк-Яблуненко, Василь Бобинський, Василь Вражливий, Денис Галушка, Юхим Ґедзь, Антін Дикий, Григорій Епік, Пилип Загоруйко, Яків Замочник, Микола Зеров, Володимир Зорін, Майк Йогансен, Микола Калинчук, Михайло Качанюк, Іван Кириленко, Левко Ковалів, Іван Ковтун, Михайло Козоріс, Григорій Косинка, Гордій Коцюба, Іван Крушельницький, Іван Кулик, Микола Куліш, Михайло Лебединець, Максим Лебідь, Андрій Панів, Михайло Панченко, Сергій Пилипенко, Валер'ян Підмогильний, Валер'ян Поліщук, Яків Савченко, Михайль Семенко, Мирослава Сопілка, Павло Филипович, Ґео Шкурупій, Володимир Штангей.

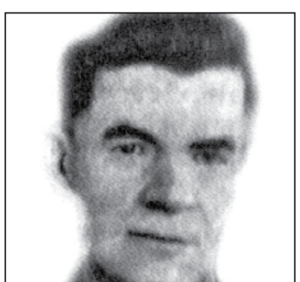
Архівні матеріяли слідства проти них ще чекають на дослідників, але, без сумніву, карателі застосовували до них ті ж самі засоби психічного тиску.

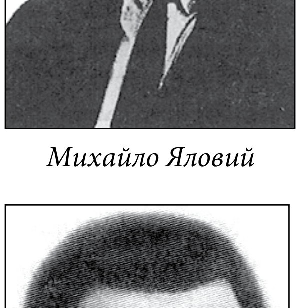
З питання придбання книжки треба звернутися до видавництва на адресу: „Смолоскип", вул. Межигірська, 21, Київ, 04071 Ukraine.

Левко Хмельковський

Михайло Яловий

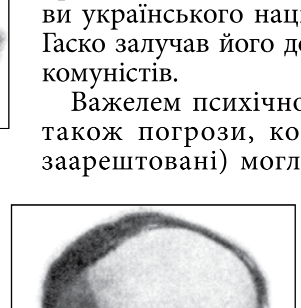

Мирослав Ірчан

Іван Ткачук

Олекса Слісаренко

Яків Кальницький

Мечислав Гаско

Володимир Ґжицький

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

має шану запросити Вас на

Святкове відзначення
35-ліття Українського Музею

в неділю, 10 квітня 2011 року від 1 до 5 год. по пол.

Battery Gardens at Battery Park,
17 State Street, New York, NY 10004, тел.: 212 809-5508

Коктейль – 1:00 год. Полуденок – 2:30 год.

Тиха ліцитація під час коктейлю.

Ведуча програмою - **Мотря Кузич**

Музика - **Тріо Аскольда Бука**

150 дол. від особи

Спонзори:

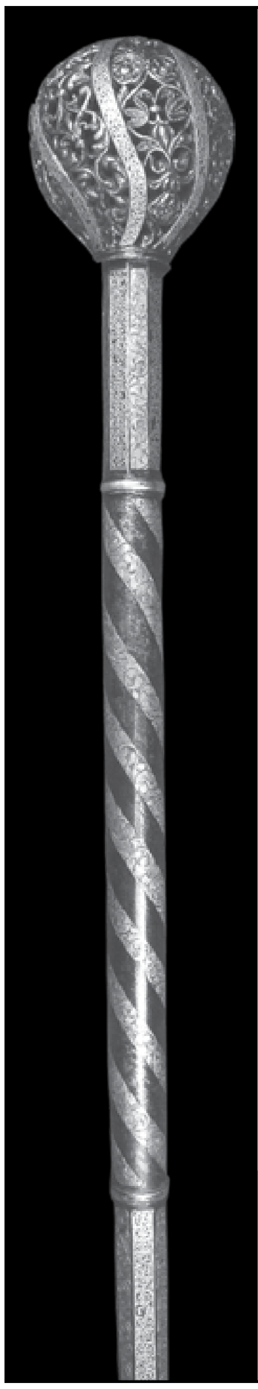
ARAMARK, 113 Відділ СУА, Андрій Ганкевич, Ольга і Мирон Гнатейки, Уляна Дячук, Оля Зарицька, Таня і д-р Юрій Кузичі, Алла і проф. Ярослав Лешки, Марта Левицька, Анна і д-р Володимир Рак, д-р Таїса Нагірна і д-р Андрій Рак, Христина і Олег Саміленки, Олександра і д-р Ігор Савчуки, Юрій і Надія Федорів, Ярослав і Катря Червоняк.

Прибуток на Український Музей.

Датки можна відтягнути від податків за правилами закону.

Квитки можна замовити телефоном: 212 228-0110
e-mail: info@ukrainianmuseum.org • www.ukrainianmuseum.org

Просимо ласкаво відповісти до 28 березня 2011 р.

THE UKRAINIAN MUSEM

is organizing a

Tour to Ukraine
"In the Footsteps of Mazepa"
« Слідами Мазепи »

led by Dr. Yurii Savchuk, curator of the *Ukraine-Sweden* exhibition

June 23 – July 4, 2011
Kyiv, Cherkasy, Poltava, Nizhyn, Chernihiv, Lviv

Plus: Pereiaslav-Kyhmelnytskyi, Chyhyryn, Subotiv, Kholodnyi Yar, Baturyn

Optional extensions:
Crimea, Carpathian Mtns. (youth tour) and Krakow

Basic Tour cost: $3990
Includes: air via Lufthansa, deluxe and first-class hotels, meals, sightseeing-entrance fees, deluxe coach transportation and internal flight.

Registration/deposit deadline:
March 15, 2011

For details contact:
Scope Travel Inc.
973.378.8998
www.scopetravel.com
scope@scopetravel.com

The Ukrainian Museum
222 East 6th Street
New York, NY 10003
T: 212.228.0110 • F: 212.228.1947
info@ ukrainianmuseum.org
www.ukrainianmuseum.org

Museum Hours:
Wednesday - Sunday
11:30 a.m. - 5:00 p.m.

THE Ukrainian Catholic Education Foundation is

NOW HIRING!

THE UKRAINIAN CATHOLIC EDUCATION FOUNDATION (UCEF) of North America (Canada and USA), is seeking **three** well-organized, highly motivated individuals with experience in the non-profit charitable or corporate sectors to fill **key positions** in the development of a fundraising campaign to support the educational needs of the Ukrainian Catholic Community:

MANAGING DIRECTOR FOR CANADA

Job responsibilities will include hiring and management of an office staff in Toronto as well as regional staff in other provinces and Ukrainian-Canadian communities. The Managing Director-Canada will answer to the Executive Director UCEF North America and work closely with the UCEF Management Committee, local support committees, the clergy and lay leaders, as well as strategic partners in various universities and institutes of higher learning. Job responsibilities will include:

- Preparation of an annual organizational budget and staff work plan with a clear delineation of staff responsibilities and a process for evaluating staff performance
- Regular reporting to the North American Executive Director on execution of the fundraising plan, deliverables & progress vis-à-vis campaign targets
- Management of office staff
- Relationship management with local support committees
- Fostering an effective dialogue with Ukrainian Canadian bishops, clergy and prominent lay leaders to ensure growth and strengthening of the Foundation's prominence throughout Canada.
- Must be a leader, team-player and self-starter.

Compensation and benefits:
The compensation for the individual hired will be based on experience and qualifications. The UCEF has a reputation for compensating employees well. Our rewarding compensation practices are rooted in our Foundation's commitment to professional excellence. The applicant may be a resident of Canada or the United States, although Canadian citizens will be given preference. Ukrainian language proficiency is highly desirable but not essential. Other relevant skills and experience will be considered.

GREAT PLAINS REGIONAL PROJECT MANAGER

and

WEST COAST REGIONAL PROJECT MANAGER

Job responsibilities for these **two positions** will entail extensive travel and outreach to Ukrainian-American and Catholic communities in Manitoba, Alberta, Saskatchewan and North Dakota for the **Great Plains Region** and in British Columbia, California, Portland, Seattle, and Vancouver for the **West Coast Region.** Each Regional Project Manager will answer to the Director of Finance and Development and will work closely with clergy and lay leaders as well as strategic partners.

In each position, key job responsibilities will entail: Developing a regional fundraising plan for major donors; recruitment of competent high impact volunteers, philanthropists and corporate leaders for a Capital Campaign and local fundraising efforts; close contact and coordination of events with local support committees; fostering an effective dialogue with Ukrainian Catholic clergy and prominent lay leaders to ensure growth and strengthening of the Foundation's prominence along the West Coast and in the Great Plains Region of the United States and Canada.

Salary in mid five figure range may be negotiable based on previous non-profit or managerial experience and past track record. Benefits and travel expenses will be covered. Applicants may be residents of Canada or the United States. Ukrainian language proficiency is highly desirable but not essential. Other relevant skills and experience will be considered.

FOR MORE INFORMATION: Please contact the Search Committee, c/o **Ihor Shust** at 215-947-2795 (sihor@verizon.net), or call **Jean Waterman** at the UCEF office at (773) 235-8462.

СПОРТ

На футбольних площах Европи

Перша весняна перемога „Шахтаря“

РИМ. – 16 лютого на стадіоні „Олімпіко“ відбулись змагання Ліґи чемпіонів Европи між командами „Шахтар“ і „Рома“. Італійська команда поступилася „Шахтареві“ з рахунком 2:3.

Перші 20 хвилин команди вивчали одна одну, намагалися швидко переходити від оборони до атаки і притиснути суперника. Зав’язкою у даному протистоянні можна вважати ґоль Пероти, який рикошетом від Развана Раца залетів у ворота Андрія П’ятова.

Але вже через хвилину римляни виймали м’яч із сітки власних воріт, бо після удару Родріґеса да Сільва Жадсона м’яч від Даніеля де Россі відскочив і дезорієнтував воротаря римлян. На 36-ій хвилині Даґлас Коста знову переграв італійського воротаря. А через шість хвилин це ж саме зробив Луїс Адріано.

З рахунком 1:3 команди пішли відпочивати. В другій половині гри команди помінялися ролями. Футболісти римського клюбу оговталися і з перших хвилин почали притискати „Шахтаря“ до його воріт. Українці ж просто перебивали м’яч на половину поля суперника або за межі поля. На 61-ій хвилині Жеремі Менез зробив рахунок 2:3. Італійці намагалися вибороти хоча б нічию на власному полі, але успіх був на боці команди з Донецька.

Але інтриґа в цьому матчі не вичерпалася. Все вирішиться 8 березня на „Донбас-Арені“, де відбудеться друга зустріч цих команд.

Німецький удар по амбіціях „Металіста“

ХАРКІВ. – 17 лютого на стадіоні „Металіст“ у змаганнях Ліґи Европи команд „Металіст“ і „Баєр“ з Німеччини харків’яни програли з рахунком 0:4.

Розгромна поразка позбавляє харківських футболістів щонайменшого шансу на продовження боротьби в цьому сезоні. „Баєр“ заслужено виграв, хоча міг забити і більше. Не вистачало „Металістові“ швидкости і фізичної витривалости, особливо в останніх 30 хвилин гри. Німецька команда грала злагоджено, тиснула і атакувала.

Тепер харківська команда може їхати до Леверкузену 24 лютого ніби в туристичну подорож – навряд їй пощастить у грі-відповіді.

Кияни перемогли команду „Бешикташ“

СТАМБУЛ. – 17 лютого на стадіоні „Іненю“ відбулась змагання Ліґи Европи між командами „Динамо“ (Київ) і „Бешикташ“, у яких кияни перемогли турецьку команду з рахунком 1:4.

Перші хвилини не віщували розгрому для турецької команди. Вона йшла вперед, створюючи небезпеку біля воріт Олександра Шовковського. Кияни в цей час захищалися, не йдучи в контратаки. Але вже на 27-ій хвилині Огнєн Вукоєвич забив ґоль, на який Рікарду Куарежми відповів успішним ударом до воріт киян.

У перерві тренери вирішили нічого не змінювати, хоча вихід на поле в господарів потужного нападника Уґо Алмейди вимагав уваги. Друга половина гри почалася з двох ґолів киян. Спочатку Андрій Шевченко використав подачу Олега Гусєва з кутового, а тоді Аїла Юсуф забив м’яч у порожні ворота.

Тиск киян у другій половині був достатній для ліквідації переважної більшості атак „Бешикташа“.

Наприкінці гри О. Гусєв заробив право на карний удар і дуже впевнено здійснив його.

Гра у відповідь відбудеться в Києві 24 лютого. *(„Чемпіон“)*

Золота медаля Андрія Прими

Чемпіонат Европи з біятлону, який відбувається в італійському місті Ріднау-валь-Рідана, розпочався 21 лютого перемогою українця Артема Прими у перегонах на 20 кілометрів.

22 лютого у перегонах на 15 кілометрів Олена Підгрушна здобула срібну медалю. *(„Чемпіон“)*

Вшанували ...

(Закінчення зі стор. 12)

за віддану службу Архиєпископа Антонія та його дар торкатись життя тих, які доручені під його духовну опіку.

День продовжився святковим бенкетом у Свято-Андріївській парафіяльній залі, де зібралось понад 300 гостей. Митрополит Константин розпочав бенкет молитвою, пролунало звернення Вселенського Патріярха Варфоломія, який привітав Архиєпископа листом.

Митрополит Юрій, новообраний Настоятель УПЦ Канади, привітав Архиєпископа Антонія під час бенкету, згадуючи їхню дружбу, котра налічує понад 40 років від першої зустрічі у семінарії св. Андрія у Вініпезі, Канада.

Єпископ Андрій привітав ювіляра від імені всіх канадських єрархів, включаючи Єпископа Іларіона, який не зміг прибути на святкування. Він подарував Архиєпископові Антонієві ікону св. Антонія Великого.

На святкуванні були Митрополит Стефан (Сорока) з Української католицької Архиєпархії Філядельфії, Єпископ-емерит Василь (Лостен) з Української католицької Єпархії Стемфорду, Єпископ Кен (Новаківський) з Української Католицької Церкви Канади та Єпископ Іван (Кудрик) з Греко-католицької Єпархії Парми.

Пролунали привітання від Архиєпископа Дмитрія з Грецької Православної Митрополії в США, протоєрея Михайла Роско, представника Митрополита Миколи з Карпато-Русинської Православної Церкви; Посла України в США Олександра Моцика; Християни Балко – голови Української Національної Кредитної Спілки, семінаристів Свято-Софіївської семінарії; студентів церковної школи та інших релігійних та цивільних установ української громади.

Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв привітав Архиєпископа Антонія у Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, після великого освячення води у день Богоявлення.

Музичний антракт під час бенкету заповнили дует сестер Надії та Наталії Павлишиних та Соломія Горохівська на скрипці і Андрій Підківський на сопілках.

Виконавці привітали Архиєпископа своїми музичними здібностями та принесли велику радість всім присутнім.

Під кінець бенкету Митрополит Константин розповів про життя і службу Архиєпископа Антонія та запросив його до слова. Архиєпископ Антоній говорив про величну таємницю подій, які відбулися 6 жовтня 1985 року, коли він опустився на коліна перед престолом Церкви-пам’ятника св. Андрія у Савт-Бавнд-Бруку. Він подарував букет квітів своїй матері Доротёї, яка була приємно вражена, коли всі встали і вшанували її оплесками.

Архиєпископ Антоній назвав всіх, хто підтримував його своєю духовною та емоційною присутністю. Це були члени його сім’ї, Митрополит Константин та Єпископ Даниїл, протопресвітер о. Вілям Дяків з родиною, о. Іван Наконечний, Омелян Скочипець, протопресвітер о. М. Роско та інші. Він подякував о. Володимирові Штелякові та його дружині Марті, О. Кофей та катедральній управі, які присвятили багато годин підготуванню свята.

23 січня Архиєпископ Антоній служив Літургію у Катедрі св. Андрія, під час того, як парафія вітала свого ієрарха із Днем Ангела та Днем народження, яке підходило за декілька днів.

Консисторія УПЦ в США

Балет ...

(Закінчення зі стор. 14)

ня твору, акцентувавши свою увагу на противорстві високих людських чеснот і жадібности, гордині, заздрости, ревнощів, невірности, жорстокости й банальної дурости. У фіналі вистави Мавка відроджується знову як життєдайне джерело краси, творчого надхнення й любови.

Балет надзвичайно динамічний, усі три дії виконуються, ніби на одному подиху. Він має дуже високу драматичну напругу. Не поступаючись у майстерності драматичним акторам, виконавці балетних партій, і не лише головних, засобами пластики створили повнокровні художні образи.

В цьому безперечна заслуга Вікторії Димовської (Мавка), Артема Аліфанова (Лукаш), Світлани Бедненко (Килина), Володимира Фоменка (лісове чортеня). Як зізнаються самі виконавці, працювати їм було дуже складно, але надзвичайно цікаво, особливо в драматичному пляні. Матеріял для постановки вони мали благодатний, адже за кількістю сольних партій з твором М. Скорульського не може змагатися жоден балет світової клясичної спадщини.

З найкращого боку показала себе у новій виставі й оркестра, яка з великим задоволенням виконувала досить складну і багатобарвну партитуру музичного шедевра.

Ця музика – джерело дивовижно прекрасних мелодій з українським національним кольоритом. У ній використані й нотні замальовки, написані самою Лесею Українкою, її веснянки, мелодія, яка звучить, коли Лукаш грає на сопілці.

Не буде перебільшенням сказати, що у виставі „грають“ і декорації, створені головним художником театру С. Спевякіним. Зображений на сцені ліс живе і дихає, оберігаючи своїх казкових мешканців. Як і любов Мавки, ліс розцвітає у весняну пору, наприкінці літа символізує згасання почуттів Лукаша, осіння природа плаче разом з лісовою русалкою, а снігова зимова заметіль хоронить сліди колишнього щастя.

Постановочна група ретельно вивчила величезний фолкльорний і етнографічний масив Волині, і ці дослідження придалися для створення костюмів, атрибутики й обрядових танців. Прем’єра балету, в якому зайнято 250 виконавців, обійшлася театру в 700 тис. грн. Театр сам заробив ці фонди і здійснив на них постановку.

Нова постановка стане своєрідною візитівкою не лише донецького театру, а й усього українського хореографічного мистецтва. Вона, безперечно, буде показана у багатьох країнах.

Уже є домовленість про гастролі у Вроцлаві (Польща), де відбудеться культурна презентація шахтарської столиці, як міста, що прийматиме Евро-2012. Але спершу балет буде представлено землякам Лесі Українки.

Гастрольна тура „Лісової пісні“ розпочинається в день народження Лесі Українки 25 лютого, на її батьківщині – у Луцьку. Потім виставу побачать жителі Івано-Франківська й Чернівців.

Ця програма допоможе сходові і заходові України зблизитися на спільному й прекрасному ґрунті мистецтва.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ В ДІТРОЙТІ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 20-го березня 2011 р., о год. 1-ій по пол.

в Українському Культурному Центрі
26601 Ryan Road, Warren, MI 48091

У загальних зборах зобов’язані взяти участь з рішаючим правом голосу члени управи Окружних комітетів, конвенційні делеґати та по два делеґати наступних відділів:

20, 82, 94, 165, 174, 175, 292, 341

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь
Анатолій Дорошенко – Почесний член Головного Уряду УНСоюзу

За управу Округи:
д-р Олександер Серафин – голова Округи
Віра Крива – секретар
Михайло Шумило – касир

Св. п. Ярослав і Ольга Ісаєвичі працювали для України

16 січня відійшла у засвіти і осиротила нас Ольга Ісаєвич, виконавчий директор організації Українсько-американського благодійного фонду „Сейбр-Світло" у Львові. Вона працювала у фонді від початку проголошення незалежности України у 1991 році і до свого останнього дня. Організація „Американці в обороні людських прав в Україні" (АГРУ) пожертвувала поважну суму грошей на початок заснування „Сейбр-Світла" і започаткувала цією пожертвою довголітню плідну співпрацю.

Ми тішилися О. Ісаєвич, яка, коли ми відвідували Україну, завжди нас тепло вітала, ми мали де зупинитися, нас щедро пригощала, допомагала налагодити транспорт. Ми її також радо вітали у США. Не стало нашої опікунки і доброї подруги.

Під час 20-річної діяльности „Сейбр-Світла" в Україні мільйони книжок з США було переслано до бібліотек, університетів, коледжів, наукових інститутів та інших установ України. Це були, переважно, книжки наукового змісту, видані англійською мовою.

Через кілька днів після відзначення 20-річної діяльности „Сейбр-Світла" у Львові, відійшов у вічність проф. Ярослав Ісаєвич – голова Українсько-американського благодійного фонду „Сейбр-Світло". В додатку до величезного вкладу в науку і культуру України, він і його дружина, яка героїчно виконувала нелегкі обов'язки виконавчого директора „Сейбр-Світла", були серцем і душею фонду. Вони вміли налагодити знамениту співпрацю між Україною і США. Часом здавалося, що вони з-під землі діставали фонди, потрібні для покриття витрат доставлення книг в Україну. А книги, завдяки їхній праці, приходили в Україну мільйонами примірників.

Мені пощастило заприязнитися з ними. Ми провели багато веселих і плідних хвилин на користь справи, яка була так потрібна Україні. Оцим коротким спомином складаємо наші співчуття працівникам „Сейбр-Світла", науковцям України і Америки, членам урядів, які працюють для добра України, з приводу непоправної втрати.

Божена Ольшанівська,
президент АГРУ,
Нюарк, Ню-Джерзі

Ділимось сумною вісткою, що з волі Всевишнього,
4 лютого 2011 р. відійшов у вічність наш найдорожчий
Муж, Батько і Дідусь

СВ. П.

БОГДАН ДЕМЧИШИН

нар. 26 лютого 1927 р. у Ходорові, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 лютого 2011 р. в Українській католицькій церкві св. о. Миколая у Філядельфії, Па., та на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Залишилися у глибокому смутку:

дружина – МИРОСЛАВА
дочка – СОФІЯ МАКАРДЕЛ з мужем ПАВЛОМ
дочка – ЛІДА БАРЧ з мужем ТЕОДОРОМ
внуки – ДІЯНА, ТИМ, БОГДАН і СТЕФАНІЯ
ближча і дальша родина в Америці, Україні і Чехії.

Вічна Йому пам'ять!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДМИТРО МАНДИБУР, член 385 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполісі, Мін. Помер 21 липня 2010 р. на 85-му році життя. Нар. в 1925 р. в Підгайцях, Україна. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, сина Богдана, дочку Віру з мужем Михайлом, двох внуків Катрусю і Андрійка та дальшу родину в Америці, Канаді й Україні. Похорон відбувся 26 липня 2010 р. на Gethsemane Cemetery, New Hope, MN.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ТІЛЛІ КІРІН, член 161 Відд. УНС. Померла 16 липня 2010 р. на 94-му році життя. Нар. 4 липня 1916 р. в Ambridge, PA. Членом УНС стала в 1962 р. Залишила у глибокому смутку дочку Розу. Похорон відбувся 18 липня 2010 р. на Economy Cemetery в Ambridge, PA.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ЗОРЯННА КОРБЯК, член 174 Відд. УНС Т-ва „Ватра" у Воррен, Дітройт. Померла 3 серпня 2010 р. на 48-му році життя. Нар. в 1962 р. в Америці. Членом УНС стала в 1988 р. Залишила в глибокому смутку чоловіка Івана, батька, маму, трьох братів та племінниць і племінників. Похорон відбувся 6 серпня 2010 р. на Resurection Cemetery в Clinton Township.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ОЛЕГ КІНАХ, член 277 Відд. УНС Т-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді, Кон. помер 6 липня 2010 р. на 84-му році життя. Нар. в 1926 р. в Україні. Членом УНС став в 1996 р. Залишив у глибокому смутку дружину Любу, дочку Христину з чоловіком Йосифом і внуків Дарію і Данила. Похорон відбувся 10 липня 2010 р. на цвинтарі св. Миколая в Ґластонбури.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

Ділимося сумною вісткою, що в Торонто (Канада)
16 лютого 2011 р. відійшов на Вічну Ватру

СВ. П.
пл. сен. кер.

ВАСИЛЬ ЯНІШЕВСЬКИЙ

Лісовий Архидідько „Кібернетик"

Похоронні відправи відбулися 22 лютого в Катедрі св. Володимира.

Нар. 21 січня 1925 р. в Празі, Чехія у родині старшини Армії УНР. Член Пласту (1935-39) при гімназії в Ужгороді на Закарпатті, опісля від 1947 р. в Реґенсбурґу (Німеччина) та від 1950 р. в Торонто (Канада). Довголітній новацький виховник, гніздовий, референт УПН. Член Великого Племени „Лісових Чортів" від 1965 р., число Реєстру 271. Член Кодла „Черемош" в Торонто. Голова КПС (Канада) (1968-72), член ГПР (1976-80), голова КПР (1982-84) та голова ГПБ (1984-88).

В 1960-90 рр. працює як професор електротехніки Торонтонського Університету. Від 1991 р. активний в Україні, допомагаючи нав'язати наукові зв'язки із світом. В 1998 р. Київська Політехніка надала йому звання „Почесний доктор". В 1982 р. він співзасновник і перший голова (1982-2003) Дирекції Українсько-Канадського Дослідчо-Документаційного Центру в Торонто. За його керівництва виготовлено документальні фільми про Голодомор (1984) та про Україну в Другій світовій війні (2002), в мовах англійській, українській та інших.

За непересічну пластову і громадську діяльність одержав пластовий „Вічний Вогонь в Золоті" (1996) та двічі відзначений „Золотим Арідником" „Лісових Чортів" (1988, 1998).

Висловлюємо наші найглибші співчуття дружині Емілії,
дочці Роксоляні і синові Маркові.

Пам'ять про нього буде завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості,
в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого – він вічний.

III-ій Курінь УСП і УПС „Лісові Чорти"

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок,
22 лютого 2011 р.відійшла у Божу вічність на 89 році
життя наша найдорожча Мама, Бабуся і Сестра

СВ. П.

ІРЕНА КОЧЕРЖУК

нар. 16 липня 1921 р.
у м. Стара Сіль, Самбірський р-н, Україна.

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 25 лютого 2011 р., о год. 7:30 веч. у Boylan Funeral Home, New Brunswick, New Jersey.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 26 лютого 2011 р. о год. 9:30 ранку в Українській католицькій церкві Різдва Пресвятої Богородиці в New Brunswick, NJ, а відтак на Gate of Heaven Cemetery, East Hanover, New Jersey.

У глибокому смутку залишилися:

дочка – МУСЯ ШАНДОР з чоловіком БОГДАНОМ
внуки – ХРИСТИНА з чоловіком СТЕФАНОМ КАЧАЛА
– АЛЕКСАНДЕР ШАНДОР
брат – ВОЛОДИМИР РУДЗІНСЬКИЙ з родиною
братова – ҐЕРДА РУДЗІНСЬКА з родиною
шваґерка – ІРЕНА КОЧЕРЖУК-ГАРІС з родиною
кузини – ЛЮБА ТУРЯНСЬКА з сином ЮРІЄМ
– родина ЛАЗІРКІВ
та ближча і дальша родина та приятелі в Америці й Україні.

Вічна Їй пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшов у вічність 7 квітня 2010 р. наш найдорожчий муж, тато, дзядзьо і вуйко

СВ. П.

д-р проф. Роман Н. Максимович

Ми невимовно вдячні родині, приятелям і знайомим за поміч і піддержку в найтяжчих хвилинах, за молитви і співчуття, квіти і пожертви. Зокрема дякуємо Х. Прокопович, мґр М. Тарнавській, О. Гораєцькій, І. Григорович. Ми щиро вдячні с. М. Кекилії Юрасінській, президентці Менор Коледжу і членам факультету, Сестрам ЧСВВ, Головній Управі СУА, СФУЖО, Фінансовій комісії СФУЖО, Пластовій Станиці Філядельфлії, Племені УПС і УСП „Чортополохи", стежі УПС „Чортополохи" і ІІІ-му куреневі „Лісові Чорти". Наша глибока вдячність Блаженнішому Патріярхові Любомирові Гузареві за Службу Божу і молитви; за молитви і Служби Божі М. Фіголь, З. і Д. Максимовичам, ближчій та дальшій родині Максимовичів у Львові й Кам'янці Бузькій. Висловлюємо найщирішу подяку всечеснішому о. Ярославові Курпелеві, парохові Української католицької церкви Христа Царя у Філядельфії за уділення Найсвятіших Тайн, похоронні відправи, Заупокійну Службу Божу, щирі прощальні слова і запечатання гробу на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі.

Сердечно дякуємо хорові церкви Христа Царя та дириґентові Несторові Кизимишинові за молитовно-достойний спів під час Заупокійної Служби Божої. Похоронному заведенню Флечер-Насевич дякуємо за совісну і професійну обслугу. Дякуємо д-ові І. Шустові і мґр Б. Тодоріву за прощальні слова під час тризни.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

д-р Зенон Баб'як, д-р А. і М. Головінські, Менор Коледж, ОТК, Пластова станиця Нюарк, Пластовий курінь "Спартанки", Н. Сендзік і Л. Ковальчук, М. Фіголь і родина Максимовичів зі Львова, О. Фіголь і А. Шпинда з Канади.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:

О. Адріянович, Л. Бук, д-р О. й І. Білик, Сестри Василіянки, Віллянова – університет, д-р А. і М. Головінські, д-р І. і Н. Головінські, Г. Головчак, О. Гораєцька, І. Григорович, М. Джакобі, М. й І. Зварич, д-р М. й І. Зєлик, А. і Н. Кічула, Ш. Колестер, С. Колодій, Р. Краєр, О. Лукасевич, М. і Р. Луців, А. Максимович, д-р А. і Т. Максимович, М. Максимович, Н. і Р. Максимович, Л. і Е. Мекінтаєр, Х. Мекінтаєр, С. Мидловец, С. Онуферко, В. Мак, Е. Подоляк, Х. Прокопович, А. Саґатий, 43-ій Відділ СУА, І. Стерчо і Я. Стойко.

НА ЦЕРКВУ ХРИСТА ЦАРЯ:

К. Бацвин, К. Беррі, д-р А. і М. Головінські, д-р І. і Н. Головінські, В. Головінська, д-р М. Головінська-Чен, д-р Р. Головінський, Г. Головчак, О. Гораєцька, І. Григорович, Р. і Л. Ґрільльо, Н. Даниленко, Т. Данилів, Е. І М. Іванків, З. і Х. Іжак, О. Лукасевич, А. Максимович, д-р А. і Т. Максимович, М. Максимович, Н. і Р. Максимович, Л. і Е. Мекінтаєр, Е. і Л. Марків, О. і Н. Німилович, В. Пак, І. Пак, працівники університету Ратґерс, М. Шиприкевич, Л. Яцкевич.

Разом - 6,915.00 дол.

НА ПЛАСТОВУ СТАНИЦЮ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:

д-р Р. і А. Алиськевич, інж. М. і С. Білас, д-р О. й І. Білик, М. і О. Веремієнко, М. Вотерс, М. і О. Гнатейко, д-р А. і М. Головінські, д-р І. і Н. Головінські, Г. Головчак, Т. Данилів, Ю. Данилів, д-р Р. Дикий мол., Х. Дольницька, А. Жаровська, М. Захаріясевич, О. Карпинич, Б. Коженьовський, М. Леськів, О. і М. Лесюк, Дж. і Л. Мекмален, М. Новаківська – Волошин, Л. Онуферко, Н. Оранська, Б. Павлюк, В. Пак, Е. Подоляк, працівники бібліотеки Блю Бел, Б. і Х. Сеник, Т. Стадниченко, Ю. Тарасюк, А. Фат, Д. Федак, Ю. Чайківський, Т. Шатинська, д-р І. і Д. Шуст.

Разом -1,807.00 дол.

НА НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. Т. ШЕВЧЕНКА:

М. і В. Вакуловські, д-р А. і М. Головінські, О. Головчак, д-р А. Григорович, д-р Я. Заліпський, М. Захаріясевич, д-р М. й І. Зєлик, д-р М. і Г. Клюк, А. Максимович, Л. Онуферко, Н. Рудницький, д-р Л. й І. Рудницькі, мґр. М. Тарнавська, О. і Д. Темницькі.

Разом -1,175.00 дол.

НА ПЛАСТОВУ ОСЕЛЮ „ВОВЧА ТРОПА":

Л. Гук, А. Максимович, А. і С. Панас, Р. і Л. Темницькі, Д. Черниченко, Л. і М. Черниченко, Плем'я УПС і УСП „Чортополохи", Л. Яцкевич.

Разом - 710.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКУ БІБЛІОТЕКУ ПРИ УОКЦ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:

М. Одежинська, А. Максимович — Разом - 200.00 дол.

На ЖУРНАЛ СУА „НАШЕ ЖИТТЯ":

І. Куровицька — 50.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

Е. Івашків — 50.00 дол.

НА ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО в КАМ'ЯНЦІ БУЗЬКІЙ:

А. Максимович і С. Ракоча — Разом:150.00 дол.

Нехай Всевишній винагородить Вас сторицею.

Щиро вдячні - дружина Аня, діти і внуки.

Повідомляємо, що 17 лютого 2011 р.
припадає 2-га річниця смерти мого найдорожчого Мужа,
нашого улюбленого Тата, Дідуся, Вуйка і Шваґра

СВ. П.

МИРОСЛАВА ЙОВИКА

Рідних і знайомих просимо о молитви за душу Покійного.

Вічна Йому пам'ять!

Дружина Надія з родиною.

Ділимося сумною вісткою з пластовими друзями
і українською громадою, що дня 14 лютого 2011 р.
несподівано відійшов на Вічну Ватру

св. п.

ЮРІЙ ЄВГЕН ФЕРЕНЦЕВИЧ

„ЦЮХА"

нар. 6 січня 1926 р. у Львові.

Заслужений пластовий діяч, бувший голова Головної Пластової Булави та Голова Крайової Пластової Старшини у США. Рівнож виконував обов'язки станичного, кошового, впорядника, бунчужного та команданта мандрівних таборів. Довголітній скарбник Ватаги та організатор лещетарських таборів для юнацтва.

ПАРАСТАС відбувся 18 лютого 2011 р. у Похоронному заведенні Петра Яреми о год. 7:30 веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 19 лютого 2011 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку.

Вічна Йому пам'ять!

Дружині Христині, донці Ярині з чоловіком,
синові Тарасові з дружиною,
внукам та ближчій і дальшій родині
висловлюємо глибокі співчуття.

Старшина Ватаги „Бурлаків"

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями
і знайомими, що 5 лютого 2011 р., на 86-му році життя
відійшов у вічність в Асторії, Н. Й. після довгої і тяжкої
недуги наш улюблений Муж, Тато, Дідо і Вуйко

св. п.

ЙОСИФ КОВАЛЬ

нар. 24 липня 1924 р. в селі Буковець, Україна.

В глибокому смутку залишилися:

дружина – СОФІЯ
дочка – АННА ПАНАС з чоловіком СТЕФАНОМ
внуки – СТЕФАН
– АНДРІЙ
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічная Пам'ять!

З глибоким смутком ділимося болючою вісткою
з пластунками, пластунами й українським
громадянством, що з волі Всевишнього,
14 лютого 2011 р., в Джерзі Сити, Ню-Джерзі
відійшов на Вічну Ватру полум'яний патріот,
провідний член Пласту, колишній голова Головної Пластової
Булави, голова управи Братства охорони воєнних могил „Броди-Лев"

св. п.

пл. сен. кер.

Юрій (Цюха) Ференцевич, ВБ

Видатний громадський діяч, інженер.
Залишив у смутку дружину Христину з Волицьких
та дітей Ярину і Тараса з їх родинами.

Народився в 1926 році у Львові. Один з організаторів пластового племени "Передові" (Львів, 1942 р.) та член куреня "Ватага Бурлак" (Мюнхен, 1947 р.).

- Довголітній пластовий виховник, кошовий, станичний
- Невтомний організатор багатьох пластових таборів, свят, з'їздів та Конференцій Українських Пластових Організацій
- Голова Головної Пластової Булави (1966-70)
- Заступник (1960-63) і голова Головної Пластової Старшини Америки (1960-67)
- Член Головної Пластової Ради
- Бунчужний ЮМПЗ в Ґрефтон, Канада (1957)
- Голова організаційної комісії ЮМПЗ-50 на оселі "Вовча Тропа" (1962)
- Співорганізатор і рушійна сила придбання оселі "Вовча Тропа" та Пластового Дому в Ню-Йорку
- Займався похоронами д-ра Олександра Тисовського у Відні і похоронами Сірого Лева першого Начального Пластуна Саварина Левицького в Баффало (1962)
- Займався перенесенням тлінних останків співзасновника Пласту д-ра О. Тисовського (Дрота) та його родини з Відня на Личаківський цвинтар у Львові (2001), а також Президента ЗУНР Є. Петрушевича та Міністра військових справ ЗУНР Д. Вітовського (2002)
- Активно спричинився до акції розбудови пластових осель "Чота Крилатих" і "Сокіл" в Україні
- Один з перших передав свої пластові архівні матеріяли до Музею-архіву Пластового руху в Україну
- За великі заслуги в Пласті нагороджений орденами св. Юрія в Бронзі, Сріблі й Золоті, орденом Вічного Вогню в Золоті та Грамотою Заслуг з нагоди 50-ліття Пласту в Америці.
  Залишив слід в історії не лише як видатний пластун, але й вагомий військово-громадський діяч і патріот.
- В передових рядах Дивізії "Галичина" брав участь в історичних боях під Бродами, опісля у Словаччині і Австрії.
- Був відзначений військовими й комбатантськими відзначеннями високого рівня.
- Голова Управи Братства охорони воєнних могил "Броди-Лев", до кінця життя постійно відвідував у цих справах Україну. Плодами його праці стали, серед інших, військовий цвинтар-меморіял в Червоному, монументи Дивізії Галичина на Личаківському цвинтарі, на горі Жбир біля села Ясенів та Українським Січовим Стрільцям в Бережанах.

Родині св. п. Юрія Ференцевича складаємо глибокі співчуття.

Від імені Головного Пластового проводу
й усіх пластунок і пластунів у світі:

Пл. сен. Любомир Романків, Начальний Пластун
Пл. сен. Таня Джулинська, голова Головної Пластової Ради
Пл. сен. Володимир Базарко, голова Головної Пластової Булави.